

**Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul III 2019**

**Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache**

Cuprins

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Lipsă condiții de formă plângere penală. Clasare
- Procedură de cameră preliminară. Obiect.
- Conform art. 22 alin.1 C.p.p.: „Partea civilă poate renunța, în tot sau în parte, la pretențiile civile formulate, până la terminarea dezbaterilor în apel”.
- Infracțiunea de părăsirea locului accidentului rutier fără încuviințarea organelor de poliție care efectuează cercetarea locului faptei, faptă prevăzută de art. 338 alin. 1 Cod penal.
- Motive apel. Situație juridică necunoscută de judecătorul fondului.
- Infracțiunea de contrabandă. Elemente constitutive.

Secția de contencios administrativ și fiscal

- Suspendarea judecării în condițiile art. 242 alin. 1 cod de procedură civilă. Nelegalitate.
- Instituire taxă habitat

Secția a II-a Civilă

- Contestarea planului de distribuire. Termenul de contestare. Dispozițiile legale aplicabile.

Decizii Relevante

Trimestrul III 2019

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

[1]. Lipsă condiții de formă plângere penală. Clasare

Index tematic: Cod procedură penală

Legislație relevantă:

- art.289 alin.5 Cod procedură penală
- art.294 alin.2 Cod procedură penală
- art.341 alin.6 lit.b Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Chiar dacă plângerea în formă electronică îndeplinește condițiile de formă numai dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale, pentru a se dispune o soluție de clasare numai pe lipsa condițiilor de formă este necesar ca mai întâi procurorul se restituie plângerea pe cale administrativă petiționarului, cu indicarea elementelor care lipsesc, și numai dacă acesta din urmă nu se conformează dispozițiilor date de procuror, poate fi adoptată o soluție pentru lipsa condițiilor de formă.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Încheierea penală din data de 15.07.2019*

Prin cererea înregistrată sub nr. xxx/xx/2019, petenta a formulat plângere împotriva ordonanței Parchetului de pe lângă Curtea de Apel P. și a procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel, în contradictoriu cu intimatul.

În motivarea plângerii, petenta a arătat, în esență, că solicită admiterea plângerii și restituirea cauzei la parchet, întrucât, potrivit art.315 Cod procedură penală, fie trebuie să i se restituie plângerea pentru a o semna electronic sau sub o altă formă, însă sub nicio formă aceasta nu poate fi clasată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

În vederea soluționării plângerii a fost atașat dosarul de urmărire penală al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel.

Analizând actele dosarului de urmărire penală, judecătorul de cameră preliminară a constatat că, prin ordonanța Parchetului de pe lângă Curtea de Apel, în baza art.315 alin.1 lit.a Cod procedură penală, s-a dispus clasarea cauzei privind plângerea formulată de petentă, întrucât actul de sesizare nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.299 alin.5 Cod procedură penală.

Pentru a pronunța această soluție, procurorul de caz a reținut că la data de 16.04.2019, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel a fost înregistrată plângerea formulată de petentă, prin care solicita efectuarea de cercetări față de executorul judecătoresc intimat pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.321 Cod penal, art.244 Cod penal și art.297 Cod penal.

Analizând conținutul plângerii procurorul de caz a constatat că nu întrunește condițiile prevăzute de art.289 alin.5 Cod procedură penală, în sensul că plângerea „în formă electronică îndeplinește condițiile legale numai dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale”.

În consecință, procurorul de caz a apreciat că actul de sesizare nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.289 alin.5 Cod procedură penală.

Împotriva acestei ordonanțe a formulat plângere petenta, care a fost respinsă, ca neîntemeiată, prin ordonanța Procurorului General al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel.

S-a reținut de procurorul general că, la data de 05.04.2019, pe adresa de e-mail a Parchetului de pe lângă Tribunal s-a primit plângerea formulată de petentă, prin care aceasta solicita efectuarea de cercetări față de executorul judecătoresc intimat.

Plângerea a fost trimisă Parchetului de pe lângă Curtea de Apel.

Prin ordonanța procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel din data de 17.04.2019 s-a dispus clasarea cauzei, în temeiul art.315 alin.1 lit.a Cod procedură penală, având în vedere că plângerea nu întrunește condițiile prevăzute de art.289 alin.5 Cod procedură penală, întrucât plângerea în formulă electronică nu era certificată prin semnătură electronică.

Împotriva acestor ordonanțe, petenta a formulat plângere la Curtea de Apel, înregistrată la data de 05.06.2019 sub nr.xxx/xx/2019, cu motivarea arătată mai sus.

Făcând propria analiză a actelor dosarului de urmărire penală raportat la motivele invocate de petentă, judecătorul de cameră preliminară a reținut că petenta a formulat o plângere penală, pe care a adresat-o Parchetului de pe lângă Tribunal, la data de 05.04.2019, pe adresa de poștă electronică, plângere prin care s-a solicitat efectuarea de cercetări față de intimat.

Parchetul de pe lângă Tribunal a trimis plângerea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel.

Judecătorul de cameră preliminară a mai reține că, potrivit dispozițiilor art.289 alin.5 Cod procedură penală, atunci când plângerea este în formă electronică aceasta îndeplinește condițiile de formă numai dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale, însă pentru a se dispune o soluție de clasare numai pe lipsa condițiilor de formă este necesar ca mai întâi procurorul se restituie plângerea pe cale administrativă petiționarului, cu indicarea elementelor care lipsesc, potrivit dispozițiilor art.294 alin.2 Cod procedură penală, și numai dacă acesta din urmă nu se conformează dispozițiilor date de procuror, poate fi adoptată o soluție pentru lipsa condițiilor de formă.

Întrucât petentei nu i s-a pus în vedere să completeze plângerea cu indicarea elementelor care lipsesc, potrivit dispozițiilor art.294 alin.2 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară a apreciat că se impune admiterea plângerii formulate, în baza art.341 alin.6 lit.b Cod procedură penală, desființarea ordonanțelor atacate și trimiterea cauzei la procuror pentru completarea urmăririi penale, urmând ca procurorul să ia măsuri pentru completarea plângerii de către petentă cu elementele care lipsesc și pe care i le va pune în vedere, fie prin restituirea plângerii pe cale administrativă, fie prin chemarea petentei pentru completarea plângerii.

De asemenea, după completarea plângerii cu elementele care lipsesc se impune să se stabilească infracțiunile pentru care petenta a formulat plângere penală împotriva intimatului, să se administreze probele propuse de petentă și cele apreciate de procuror ca fiind necesare pentru dovedirea acestor infracțiuni și să se pronunțe o soluție legală după administrarea acestor probe, toate acestea urmând a fi aduse la îndeplinire prin audierea petentei, a intimatului, solicitarea de documente și relații de la Biroul executorului judecătoresc al intimatului cu privire la faptele reclamate de petentă, precum și prin administrarea oricăror altor probe cu privire la care procurorul apreciază că au relevanță în cauză, care vor fi puse la dispoziția organelor de urmărire penală, în condițiile legii, de părți și de persoanele care le dețin.

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[2]. Procedură de cameră preliminară. Obiect.

Index tematic: Cod procedură penală

Legislație relevantă:

- art.20 alin.1 Cod procedură penală
- art.342 Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, astfel că aspectele care țin de soluționarea cauzei pe fond, cum ar fi condamnarea inculpaților sau constituirea de parte civilă, sunt discutate și soluționate de instanța de fond.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Încheierea penală din data de 19.09.2019

Prin încheierea nr.108/10.07.2019 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunal în dosarul nr. xxxx/xxx/2019/a1, în baza art.346 alin.1 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. [...] /D/P/2017 DIICOT privind pe inculpații trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor concurente de șantaj și pornografie infantilă prin sisteme informatice, prevăzute de art.207 alin.1 și 2 Cod penal și art.374 alin.1 și 2 Cod penal, ambele cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal. Prin aceeași încheiere, s-a dispus începerea judecării cauzei.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul de cameră preliminară de la tribunal a reținut că, prin rechizitoriul nr.54/D/P/2017, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților, iar în susținerea rechizitoriului, s-a reținut în sarcina inculpatului X că în perioada ianuarie-martie 2017, cu intenție, a constrâns-o pe persoana vătămată minoră A, amenințând-o cu fapte de agresiune și cu distribuirea de fotografii reprezentând-o în ipostaze compromițătoare (erotice) în spațiul public, respectiv către școală, părinți, comunitatea în care trăiește și în mediul virtual, pe rețeaua de socializare Facebook, în scopul de a obține, în mod injust, foloase nepatrimoniale constând în continuarea relației de prietenie, precum și în aceea că, în perioada 13.04.2017 –24.04.2017, a procurat, deținut, stocat, expus și pus la dispoziție prin sisteme informatice, respectiv prin intermediul aplicației WhatsApp, fotografii care o înfățișează pe minora B, în vârstă de 17 ani, în ipostaze nude cu expunerea organelor genitale, sugerând un comportament sexual explicit.

În sarcina inculpatului Y s-a reținut că în perioada 13.04.2017 –24.04.2017, cu intenție, a procurat, deținut, stocat și expus fotografii care o înfățișează pe minora B, în ipostaze nude cu expunerea organelor genitale, sugerând un comportament sexual explicit.

Situația de fapt mai sus menționată se susține cu declarațiile persoanelor vătămate minore, declarațiile suspectilor și ale inculpaților declarațiile martorilor, print-screen - urile conversațiilor cu inculpatul X și ale fotografiilor puse la dispoziție de persoana vătămată minoră A, stocate în memoria telefonului său mobil, procesul - verbal de preluare a conversațiilor cu inculpații purtate de persoana vătămată minoră B, stocate în memoria telefonului mobil pus la dispoziție de către aceasta, procesul - verbal de analiză a perchezițiilor informatice și CD – ul aferent.

Totodată, rechizitoriul cuprinde datele referitoare la fapte, încadrările juridice, la profilul moral și de personalitate al inculpaților, la actele de urmărire penală efectuate, la trimiterea în judecată și cheltuielile judiciare.

În baza dispozițiilor art.344 al.2 Cod procedură penală, copia certificată a rechizitoriului a fost comunicată inculpaților aducându-li-se la cunoștință atât acestora, cât și persoanelor vătămate (părților civile) obiectul procedurii de cameră preliminară (verificarea, după trimiterea în judecată, a

competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală), dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

De asemenea, în baza dispozițiilor art.344 al.3 Cod procedură penală, fiind incidente dispozițiile art.93 al.4 Cod procedură penală, părților civile minore le-au fost desemnați apărători din oficiu.

A mai constatat de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului că în termenul stabilit nu au fost formulate cereri și excepții de către apărătorii inculpaților, de inculpați sau de persoanele vătămate (părțile civile) și nici din oficiu nu se impun a fi invocate.

În temeiul art.346 alin.1 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară de la tribunal a constatat legalitatea rechizitoriului cu nr.[...]/D/P/2017, fiind respectate dispozițiile art.328 Cod procedură penală, a administrării probelor menționate mai sus, cu respectarea dispozițiilor art.97 și următoarele din același cod, precum și actelor de urmărire penală.

În consecință, judecătorul de cameră preliminară de la tribunal a dispus începerea judecării.

Împotriva acestei încheieri au formulat contestații partea civilă minoră A și reprezentantul legal al acesteia, D, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea scrisă a contestațiilor, cele două contestatoare au arătat că solicită condamnarea inculpaților conform legii și obligarea acestora la plata de despăgubiri pentru daune morale în cuantum de 5.000 de euro.

Fiind legal citate, cele două contestatoare nu s-au prezentat la instanța de control judiciar și nici nu au depus concluzii scrise, deși a fost amânată pronunțarea pentru a li se da această posibilitate.

Completul de cameră preliminară de la curtea de apel, examinând încheierea contestată, în raport de actele și lucrările dosarului, de criticile invocate de contestatoare, dar și din oficiu sub toate aspectele de fapt și de drept, potrivit art.347 Cod procedură penală, a reținut că sunt nefondate contestațiile formulate, pentru următoarele considerente:

*Astfel, potrivit dispozițiilor art.342 Cod procedură penală, **Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.***

De asemenea, dispozițiile art.328 Cod procedură penală stabilesc ce anume trebuie să cuprindă un rechizitoriu întocmit într-o cauză penală și, raportat la aceste dispoziții legale, s-a constatat că rechizitoriul nr. [...]/D/P/2017 conține toate mențiunile prevăzute de lege, a fost verificat și sub aspectul legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior procurorului de caz, respectiv procurorul șef birou, fapt atestat de semnătura acestuia și de ștampila instituției de pe prima pagină a rechizitoriului.

Cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art.99 și 100 Cod procedură penală, în acțiunea penală sarcina probei aparține în principal procurorului, care strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului, acesta din urmă beneficiind de prezumția de nevinovăție și de dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

Art.101 Cod procedură penală reglementează principiul loialității administrării probelor, care presupune interzicerea întrebuițării de violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe, precum și metode sau tehnici de ascultare care afectează capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul probei, chiar și în situația în care persoana ascultată își dă consimțământul la utilizarea unei asemenea metode sau tehnici de ascultare.

De asemenea, sunt interzise provocările unei persoane de a săvârși ori de a continua săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe, din partea organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea.

Sanțiunea nerespectării acestor dispoziții este prevăzută de art.102 Cod procedură penală, care stabilește că probele obținute prin tortură, probele derivate din acestea sau probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal, nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat

administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determinând excluderea acelei probe.

În cauză s-a constatat că probele au fost administrate de organele de urmărire penală cu respectarea dispozițiilor legale, susținerile contestatoarelor vizând aspecte care țin de soluționarea cauzei pe fond (solicitându-se condamnarea inculpaților) sau de constituirea de parte civilă, aspecte care însă urmează a fi discutate și soluționate de instanța de fond cu ocazia soluționării cauzei.

Curtea a mai reținut că cele două contestatoare nu au indicat existența vreunei neregularități a actului de sesizare și nici vreo împrejurare care ar face imposibilă stabilirea obiectului judecării.

De altfel, pe parcursul cercetării judecătorești la instanța de fond, părțile au dreptul să fie audiate, să propună probe, să se opună la administrarea de probe, să pună întrebări inculpaților, martorilor etc., obiectul procedurii de cameră preliminară fiind cel stabilit de dispozițiile art.342 Cod procedură penală, așa cum s-a arătat mai sus.

Totodată, potrivit dispozițiilor art.20 alin.1 Cod procedură penală, constituirea ca parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecătorești, organele judiciare având obligația de a aduce la cunoștința persoanei vătămate acest drept.

Față de aceste considerente și având în vedere și motivele expuse de judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, în temeiul art.347 alin.2 rap. la art.425¹ alin.7 pct.1 lit.b Cod procedură penală, Curtea a respins ca nefondate contestațiile formulate

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[3] Conform art. 22 alin.1 C.p.p.: „Partea civilă poate renunța, în tot sau în parte, la pretențiile civile formulate, până la terminarea dezbaterilor în apel”.

Index tematic: Cod procedură penală

Legislație relevantă: Art. 22 alin.1 C.p.p.

Rezumatul problemei de drept:

*În situația în care persoanele vătămate **nu s-au constituit părți civile** în cauză față de inculpat **nu se impune a se lua act de renunțarea la pretențiile civile**. Împrejurarea că cele două persoane vătămate au declarat că nu mai au nici o pretenție prezentă sau viitoare pe latură penală sau civilă de la inculpat **nu are nici o relevanță** în prezenta cauză din punct de vedere al **despăgubirilor civile**, câtă vreme **nu a existat nici o constituire de parte civilă față de inculpat**.*

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 715 din 21 august 2019*

Prin sentința penală nr. 107 din data de 16 aprilie 2019 pronunțată de Judecătoria V.M., în baza art.16 alin.1 lit. g rap. la art.17 alin.2 C.p.p încetează procesul penal fata de inculpatul minor XX, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen. art.77 alin.1 lit.d C.pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen în dauna persoanelor vătămate AA și BB.

În temeiul art. 193 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.38 alin.1 C. pen. art.77 alin.1 lit.d C.pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen s-a aplicat inculpatului minor YY, măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă de 4 luni sub supravegherea și coordonarea serviciului de probațiune.

În baza art.121 C.pen. obliga inculpatul YY:

- să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională;
- să nu comunice cu victimele sau cu membrii de familie ai acestora, direct sau indirect;
- să se prezinte la serviciul de probațiune la datele fixate de acesta.

În temeiul art.123 C.pen, instanța a atras atenția inculpatului YY că dacă, cu rea credință, nu respecta condițiile de executare a măsurii educative sau obligațiilor impuse, se poate dispune:

a) prelungirea măsurii educative, fără a putea depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta;

b) înlocuirea măsurii luate cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;

c) înlocuirea măsurii luate cu internarea într-un centru educativ, în cazul în care, inițial, s-a luat măsura educativă neprivativă de libertate cea mai severă, pe durata sa maximă, iar potrivit alin. (2) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b), dacă nici de această dată nu sunt respectate condițiile de executare a măsurii educative sau a obligațiilor impuse, instanța poate înlocui măsura educativă neprivativă de libertate cu măsura internării într-un centru educativ.

În baza art.193 alin.2 C.pen cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen și art.77 alin.1 lit.a și d C.pen. și cu aplicarea art.396 alin.1 și 10 C.pr.pen. a fost condamnat inculpatul ZZ, la o pedeapsa de: 7 luni închisoare, faptă comisă în dauna persoanei vătămate BB.

În temeiul art. 193 alin.2 C.pen cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen și art.77 alin.1 lit.a și d C.pen. și cu aplicarea art.396 alin.1 și 10 C.pr.pen. același inculpat a fost condamnat la o pedeapsa de: 6 luni închisoare, faptă comisă în dauna persoanei vătămate AA.

În baza art.38 alin.1 rap la art. 39 alin.1 lit.b C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, la care se adăugă o treime din cealaltă pedeapsa aplicata, inculpatul urmând să execute : 9 luni închisoare.

În temeiul art.92 alin.1 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei pe o durata de 2 ani care constituie termen de supraveghere și care se calculează de la data când hotărârea a rămas definitivă conform art. 92 alin.2 C.pen.

În baza art.93 alin.1 C.pen pe durata termenului de supraveghere inculpatul este obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;
- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- să comunice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de

existență.

În temeiul art.93 alin.2 lit.b Cod penal s-a impus inculpatului sa frecventeze un program de reintegrare sociala derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art.93 alin.3 Cod pen pe parcursul termenului de supraveghere condamnatul va presta o munca neremunerata în folosul comunității pe o perioada de 75 de zile lucrătoare la sediul Primăriei M. sau Școala Gimnazială M.

În temeiul art.94 alin.1 C.pen. pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c)-e) se comunică serviciului de probațiune.

În baza art. 404 alin.2 C.proc. penală s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. penal referitor la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în cazul neîndeplinirii măsurilor de supraveghere sau nu executa obligațiile impuse ori stabilite de lege.

S-a admis acțiunea civilă promovată de partea civila BB și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urmă prin reprezentanți legali la plata către partea civilă a sumei de 5000 lei, cu titlu de daune morale.

S-a admis în parte acțiunea civilă promovată de partea civila AA și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. și au fost obligați inculpații ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanți legali la plata către partea civilă AA a sumei de 2000 lei, cu titlu de daune morale.

În temeiul art.275 alin.2 lit.b C.p.p au fost obligate persoanele vătămate BB și AA în solidar la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli de judecata către stat.

În baza art.274 al.1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul ZZ la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat și inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanți legali la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli de judecata către stat.

Cheltuielile de judecata constând în onorarii de avocat pentru apărătorii din oficiu respectiv cele datorate pentru camera preliminară și fondul cauzei vor fi suportate din fondurile Ministerului de Justiție.

Pentru a hotărî astfel instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria V.M. nr. [...]P/2018 din 31 mai 2018 au fost trimiși în judecată inculpatul ZZ pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 C.pen cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen, minorul XX, pentru săvârșirea a două infracțiuni de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 C.pen cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și minorul YY, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 C.pen cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen.

Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței sub nr. xxxx/xxx/2018.

S-a reținut prin rechizitoriu că la data de 10.04.2018, în jurul orelor 08.10, persoana vătămată AA a sesizat organele de poliție din cadrul P.P M. cu privire la împrejurarea că, în seara zilei de 09.04.2018, în jurul orelor 21.00, el și fratele sau, BB, au fost loviți cu pumnii și picioarele de trei persoane de sex bărbătesc.

În urma cercetărilor, organele de poliție au stabilit ca persoanele reclamate sunt inculpații ZZ, XX și YY.

Din probele administrate în cauza, a reieșit faptul că, în seara zilei de 9.04.2018, în jurul orelor 19.00, persoanele vătămate AA și BB însoțite de mai mulți prieteni, respectiv CC, DD și EE au mers într-un parc din comuna M., unde au consumat băuturi alcoolice. La un moment dat, persoana vătămată BB a părăsit grupul și s-a deplasat la mașina, pentru a-si lua o haina. La scurt timp, în apropierea persoanei vătămate BB și-au făcut apariția trei persoane de sex bărbătesc. Una dintre persoanele de sex bărbătesc, identificat ulterior ca fiind ZZ a întrebat persoana vătămată „de ce vorbește cu prietena lui pe „Facebook”, pentru ca apoi, acesta să îl lovească cu pumnul în față, în timp ce, persoanele care îl însoțeau pe ZZ să îl lovească pe BB cu pumnii în spate, până l-au trântit la pământ. Văzând că BB este lovit de trei persoane de sex bărbătesc, fratele sau, AA a intervenit în sprijinul acestuia. Astfel, potrivit declarației persoanei vătămate AA pentru a nu mai fi lovit fratele sau, BB, a intervenit să îi despartă, astfel că, în timp ce trăgea de una dintre persoanele care îl agresau, o alta persoana mai în vârstă, identificată ulterior ca fiind inculpatul ZZ, l-a lovit cu pumnul în față, căzând cu capul de asfalt, iar în timp ce se afla la pământ, a mai primit alte lovituri.

De față la incident au fost martorii oculari CC, FF și DD, care au văzut momentul când persoana vătămată BB era lovit cu pumnii și picioarele de trei băieți, respectiv ZZ, XX și YY, până când acesta a căzut la pământ, după care toți trei l-au lovit și pe fratele lui BB, respectiv AA. Întrucât AA își pierduse cunoștința, cei trei agresori s-au speriat și au plecat de la fața locului.

Martorul GG a declarat că nu a observat întreg incidentul, însă a putut vedea când XX l-a lovit cu pumnul pe AA și apoi a văzut că atât BB cât și AA erau căzuți la pământ și plini de sânge.

Inculpatul ZZ a recunoscut săvârșirea faptelor așa cum au fost ele reținute, precizând ca atât el, cât și XX și YY l-au lovit atât pe BB, cât și pe AA, care intervenise în sprijinul fratelui său.

Inculpații minori XX și YY au declarat că nu l-au lovit pe BB, ei au intervenit numai pentru a-i despartă pe ZZ și BB, care se băteau, însă aceștia recunoscând că l-au lovit pe AA, care intervenise în conflict.

Declarațiile celor doi inculpați minori nu pot fi reținute integral ca reflectând adevărul, întrucât din probele administrate, respectiv declarațiile martorilor, ale persoanelor vătămate, dar și din declarația inculpatului ZZ reiese fără dubiu că în altercația izbucnită între ZZ și BB, inculpații minori au intervenit, lovindu-l cu pumnii și picioarele mai întâi pe BB și apoi pe fratele acestuia, AA

În urma agresiunii, persoanele vătămate au suferit leziuni traumatice la nivelul capului, care au necesitat îngrijiri medicale de 2-3 zile (persoana vătămată AA), respectiv de 12-14 zile îngrijiri medicale (persoana vătămată BB), conform certificatelor medico legale nr. [1]/11.04.2018 și [2]/11.04.2018.

Astfel ca, situația de fapte a fost stabilită pe baza mijloacelor de proba administrate în cauza respectiv, declarațiile persoanelor vătămate, declarații de martor, certificate medico legale și declarații inculpat.

Prin încheierea din ședință de la camera preliminară din data de 9 octombrie 2018, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriu, a administrării probelor, a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecății cauzei.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri, au fost audiați inculpații YY și ZZ.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. .../P/2018 din data de 31.05.2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria V.M. s-a dispus trimiterea în judecata a inculpaților XX, minor, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin. 2 cu aplicarea art. 38 alin.1 și art. 77 alin.1 lit.d C pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen, YY, minor, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 cu aplicarea art. 38 alin.1 și art. 77 alin.1 lit.d C pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen. și ZZ , pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 cu aplicarea art. 38 alin.1 și art. 77 alin.1 lit.d C pen și art.38 alin.1 C. pen. toate acestea în dauna persoanelor vătămate AA și BB.

Prin rechizitoriul antemenționat s-a reținut că în seara zilei de 09.04.2018, în jurul orelor 19,00 inculpatul ZZ i-a reproșat persoanei vătămate BB că vorbește cu prietena sa pe facebook după care a început să o lovească cu pumnii în față iar ceilalți doi inculpați minori au lovit-o cu pumnii în spate până au trântit-o la pământ.

În apărarea persoanei vătămate a intervenit fratele acesteia, cealaltă persoana vătămată, respectiv AA care la rândul său a fost lovită de inculpatul ZZ cu pumnul în față iar după ce s-a prăbușit la pământ a mai primit și alte lovituri.

În urma agresiunilor suferite persoana vătămată BB a suferit leziuni ce au necesitat un număr de îngrijiri medicale de 12-14 zile iar persoana vătămată AA a suferit leziuni ce au necesitat un număr de îngrijiri medicale de 2-3 zile.

Pe parcursul urmăririi penale s-au administrat următoarele mijloace de proba: declarații persoane vătămate, certificate medico legale, declarații de martor, declarații suspect/inculpat și fișe de cazier judiciar.

La termenul din data de 12 martie 2019 persoanele vătămate BB și AA au depus un înscris la dosarul cauzei (f.42) din care rezulta că înțeleg să își retragă plângerea formulată față de inculpatul XX fără a mai avea nicio pretenție de la acesta pe latura civilă sau penală.

La același termen de judecata inculpații ZZ și YY prin apărători au arătat că înțeleg să se prevaleze de dispozițiile art. 374 alin 4 C.p.p și judecata să aibă loc în procedura recunoașterii învinuirii, învederând instanței că își însușesc probele administrate în faza de urmărire penală și le cunosc.

Înainte de a le fi luata o declarație, dând eficiență dispozițiilor art. 374 alin 2 C.proc.pen, instanța a explicat inculpaților în ce consta învinuirea ce li se aduce prin actul de sesizare al instanței, declarația inculpaților fiind consemnata în scris și atașată la dosarul cauzei.

Instanța de fond având în vedere dispozițiile art. 374 C.p.p. al. 4 referitoare la împrejurarea că până la începerea cercetării judecătorești, dacă se considera lămurită, iar inculpații recunosc în totalitate și necondiționat faptele reținute în sarcina lor și nu mai solicita probe noi fiind de acord cu cele administrate în cursul urmăririi penale pe care le cunosc și le însușesc, a admis cererea formulata de aceștia, procedând la soluționarea cauzei în procedura recunoașterii învinuirii.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale, dat fiind că inculpații au înțeles să se prevaleze de procedura recunoașterii învinuirii, declarația lor coroborându-se cu celelalte probatorii administrate în cauză instanța de fond a reținut că aceștia se fac vinovați de comiterea faptei pentru care s-a dispus trimiterea lor în judecată.

Dat fiind faptul că inculpații XX și YY erau minori la data săvârșirii faptei instanța a dispus întocmirea referatelor de evaluare de către Serviciul de Probațiune Prahova acestea fiind depuse la filele 50-53 dosar.

În drept: fapta inculpaților ZZ și YY care în data de 09.04.2018, în jurul orelor 19,00 au aplicat lovituri persoanelor vătămate BB și AA provocându-le acestora leziuni ce au necesitat un număr de 12-14 zile de îngrijiri medicale, respectiv 2-3 zile de îngrijiri medicale, întrunește atât sub aspect obiectiv cât și sub aspect subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzute de art.193 alin.2 Cod penal.

Din punct de vedere al laturii obiective elementul material al infracțiunii de lovire sau alte violențe s-a realizat în momentul în care inculpații au săvârșit acte de violență asupra persoanelor

vătămate constând în lovirea acestora cu pumnii și picioarele iar urmarea imediată a acțiunii a fost atinsă atunci când persoanelor vătămate li s-au cauzat suferințe fizice și leziuni pentru a căror vindecare a necesitat numărul de zile de îngrijiri medicale mai sus menționate.

Legătura de cauzalitate între elementul material și urmarea socialmente periculoasă există fiind dovedită și prin concluziile certificatelor medico legale nr. [1]/11.04.2018 și [2]/11.04.2018.

Sub aspectul laturii subiective, instanța de fond a reținut că atitudinea subiectivă a inculpaților față de fapta săvârșită și de urmările acesteia se caracterizează prin intenție directă, formă de vinovăție prevăzută art. 16 alin.3 lit.a Cod penal, inculpații având atât reprezentarea caracterului ilicit al faptelor lor cât și a urmărilor produse de aceasta.

Constatând așadar că sunt îndeplinite condițiile cumulativ prevăzute de art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, respectiv că faptele există, constituie infracțiune sub aspect obiectiv și subiectiv și au fost săvârșite de inculpați, instanța a angajat răspunderea penală a acestora prin aplicarea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 74 Cod penal, în conformitate cu care stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea inculpatului, care se evaluează în funcție de: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale inculpatului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În aprecierea gradului de pericol creat pentru valoarea ocrotită, instanța de fond a avut în vedere faptul că urmările produse asupra persoanelor vătămate au fost destul de grave, în special asupra persoanei vătămate BB care a suferit leziuni ce au necesitat un număr de 12-14 zile de îngrijiri medicale astfel cum reiese din certificatul medico legal.

La individualizarea judiciară a pedepsei s-a ținut seama de faptul că inculpații au recunoscut faptele săvârșite atât pe parcursul urmăririi penale cât și în fața instanței de judecată și nu sunt cunoscuți cu antecedente penale.

Cu referire la inculpatul YY s-a stabilit prin referatul de evaluare că factorii care au determinat comiterea infracțiunilor sunt reprezentați de imaturitate specifică vârstei, influența anturajului, carente educaționale cu atât mai mult cu cât acesta a abandonat școala, dar și o abilitate diminuată de asumare a consecințelor faptelor sale. S-a propus prin referatul de evaluare ca adecvata aplicarea unei pedepse neprivative de libertate respectiv cea a asistării zilnice, cu scopul de a urma un curs de calificare profesională pentru o bună dezvoltare profesională și un program care să îl sprijine pentru asimilarea de noi abilități necesare identificării de soluții alternative la situațiile de risc.

În ceea ce-l privește pe inculpatul ZZ instanța de fond a reținut că raportat de asemenea la circumstanțele reale și personale ale cauzei și limitele de pedeapsă stabilite de lege și având în vedere și dispozițiile procedurale, a aplicat o pedeapsă orientată spre minimum după reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime. Totodată a aplicat pentru fiecare infracțiune de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 câte o pedeapsă respectiv o pedeapsă de 7 luni închisoare, fapta comisă în dauna persoanei vătămate BB și o pedeapsă de: 6 luni închisoare, fapta comisă în dauna persoanei vătămate AA. În temeiul art.38 alin.1 rap. la art. 39 alin.1 lit.b C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă o treime din cealaltă pedeapsă aplicată, inculpatul urmând să execute : 9 luni închisoare, dispunându-se totodată și suspendarea executării pedepsei pe o durată de 2 ani care constituie termen de supraveghere și care se calculează de la data când hotărârea a rămas definitivă conform art. 92 alin.2 C.pen.

Referitor la inculpatul minor XX instanța de fond a luat act de acordul de voință al persoanelor vătămate în sensul că înțeleg să-și retragă plângerea formulată față de acesta astfel că în baza art.16 alin.1 lit.g rap la art.17 alin.2 C.p.p s-a dispus încetarea procesului penal față de inculpatul minor XX, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen. art.77 alin.1 lit.d C.pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen în dauna persoanelor vătămate AA și BB.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei instanța de fond a reținut că persoanele vătămate s-au constituit părți civile pe parcursul urmăririi penale fără a specifica cuantumul daunelor pe care le solicită, cuantum ce a fost însă precizat la data de 12 martie 2019 în sensul că se solicita de la fiecare dintre cei doi inculpați suma de câte 5000 lei cu titlu de daune morale sens în care s-a reținut că potrivit art. 19 alin. 5 din Codul de procedură penală, această cerere trebuie analizată prin prisma condițiilor stabilite de legea civilă.

Astfel, instanța de fond a arătat că leziunile fizice suferite, au produs inevitabil persoanelor vătămate un prejudiciu moral, afectând negativ participarea părții civile la viața de familie, socială și profesională.

Cu toate acestea, având în vedere suma de câte 5.000 lei solicitată de persoanele vătămate, instanța de fond a reținut că însăși condamnarea inculpatului este de natură a reprezenta o reparație morală pentru părțile civile mai sus menționate iar sumele de bani acordate cu titlu de daune morale trebuie să aibă efecte compensatorii, astfel încât să nu constituie nici amenzi excesive pentru autorul daunelor și nici venituri nejustificate pentru victima daunelor.

Având în vedere acest principiu care reglementează materia despăgubirilor acordate pentru repararea unui prejudiciu moral, s-a apreciat că acordarea unei sume în cuantum de 5.000 lei pentru persoana vătămată BB este suficientă pentru compensarea acestor suferințe.

În ceea ce o privește pe persoana vătămată AA s-a reținut că natura leziunilor suferite a fost de o mai mică gravitate astfel că și numărul de zile de îngrijiri medicale au fost mai puține, sens în care s-a apreciat că suma de 2000 lei acordată cu titlu de daune morale este suficientă pentru repararea prejudiciului.

Astfel, instanța de fond a admis acțiunea civilă promovată de partea civilă BB și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanții legali la plata către partea civilă a sumei de 5000 lei, cu titlu de daune morale.

S-a admis în parte acțiunea civilă promovată de partea civilă AA și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. au fost obligați inculpații ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanți legali la plata către partea civilă AA a sumei de 2000 lei, cu titlu de daune morale.

În consecință, urmare considerentelor din cele ce preced, în baza art.16 alin.1 lit.g rap la art.17 alin.2 C.p.p s-a încetat procesul penal față de inculpatul minor XX, pentru săvârșirea a doua infracțiuni de lovire sau alte violente prev. de art.193 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen. art.77 alin.1 lit.d C.pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen în dauna persoanelor vătămate AA și BB.

În baza art. 193 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen. art.77 alin.1 lit.d C.pen și art.38 alin.1 C.pen și art.113 C.pen s-a aplicat inculpatului minor YY, măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă de 4 luni sub supravegherea și coordonarea serviciului de probațiune.

În temeiul art.121 C.pen. inculpatul YY a fost obligat:

- să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională;
- să nu comunice cu victimele sau cu membrii de familie ai acestora, direct sau indirect;
- să se prezinte la serviciul de probațiune la datele fixate de acesta.

În baza art.123 C.pen, instanța de fond a atras inculpatului YY că dacă, cu rea credință, nu respecta condițiile de executare a măsurii educative sau obligațiilor impuse, se poate dispune:

a) prelungirea măsurii educative, fără a putea depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta;

b) înlocuirea măsurii luate cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;

c) înlocuirea măsurii luate cu internarea într-un centru educativ, în cazul în care, inițial, s-a luat măsura educativă neprivativă de libertate cea mai severă, pe durata sa maximă, iar potrivit alin. (2) în cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b), dacă nici de această dată nu sunt respectate condițiile de executare a măsurii educative sau a obligațiilor impuse, instanța poate înlocui măsura educativă neprivativă de libertate cu măsura internării într-un centru educativ.

În baza art.193 alin.2 C.pen cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen și art.77 alin.1 lit.a și d C.pen. și cu aplicarea art.396 alin.1 și 10 C.pr.pen. a fost condamnat inculpatul ZZ, la o pedeapsă de : 7 luni închisoare, faptă comisă în dauna persoanei vătămate BB.

În temeiul art. 193 alin.2 C.pen cu aplicarea art.38 alin.1 C.pen și art.77 alin.1 lit.a și d C.pen. și cu aplicarea art.396 alin.1 și 10 C.pr.pen. același inculpat a fost condamnat la o pedeapsa de : 6 luni închisoare, faptă comisă în dauna persoanei vătămate AA.

În baza art.38 alin.1 rap la art. 39 alin.1 lit.b C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, la care se adăugă o treime din cealaltă pedeapsa aplicată, inculpatul urmând să execute : 9 luni închisoare.

În temeiul art.92 alin.1 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei pe o durata de 2 ani care constituie termen de supraveghere și care se calculează de la data când hotărârea a rămas definitivă conform art. 92 alin.2 C.pen.

În baza art.93 alin.1 C.pen pe durata termenului de supraveghere inculpatul este obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;
- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- să comunice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de

existență.

În temeiul art.93 alin.2 lit.b C.penal s-a impus inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art.93 alin.3 C.pen pe parcursul termenului de supraveghere condamnatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 75 de zile lucrătoare la sediul Primăriei M. sau Școala Gimnazială M..

În temeiul art.94 alin.1 C.pen. pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c)-e) se comunică serviciului de probațiune.

În baza art. 404 alin.2 C.proc.penal s-a atras inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C.penal referitor la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în cazul neîndeplinirii măsurilor de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege.

S-a admis acțiunea civilă promovată de partea civilă BB și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanți legali YY și O.M. la plata către partea civilă a sumei de 5000 lei, cu titlu de daune morale.

S-a admis în parte acțiunea civilă promovată de partea civilă AA și în temeiul art.397 rap. la art.25 C.pr.pen. au fost obligați inculpații ZZ în solidar cu inculpatul YY acesta din urmă prin reprezentanți legali la plata către partea civilă AA a sumei de 2000 lei, cu titlu de daune morale.

În baza art.275 alin.2 lit.b C.p.p au fost obligate persoanele vătămate BB și AA în solidar la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către stat.

În temeiul art.274 al.1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul ZZ la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat și inculpatul YY acesta din urma prin reprezentanți legali la plata sumei de 600 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către stat.

Cheltuielile de judecată constând în onorarii de avocat pentru avocații din oficiu respectiv cele datorate pentru camera preliminară și fondul cauzei vor fi suportate din fondurile Ministerului de Justiție.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria V.M., solicitând pronunțarea unei hotărâri temeinice apreciind că în ceea ce privește motivele de nelegalitate în cazul inculpatului minor XX, instanța de judecată trebuia să facă aplicarea art.396 alin.6 C.pr.pen. în cazul încetării procesului penal, să aibă în vedere că acesta a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de lovire sau alte violențe, cu aplicarea art.77 alin.1 lit.a C.pen. și nu cu aplicarea art.77 alin.1 lit. d C.pen., iar în baza art.22 alin.1 și 2 C.pr.pen. să ia act că părțile civile au renunțat la pretențiile civile față de inculpatul minor; în ceea ce privește motivele de nelegalitate în cazul inculpatului minor YY, instanța de judecată trebuia să facă aplicarea art.396 alin.10 C.pr.pen. având în vedere poziția manifestată de către acesta, să aibă în vedere că acesta a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de lovire sau alte violențe, cu aplicarea art.77 alin.1 lit.a C.pen. și nu cu aplicarea art.77 alin.1 lit. d C.pen., în baza art.397 C.pr.pen. raportat la art.25 C.pr.pen. să îl oblige pe inculpatul YY, în solidar cu reprezentanții legali, la plata acțiunilor civile exercitate de către părțile civile BB și AA, în baza art.274 alin.3 C.pr.pen. rap. la art.25 C.pr.pen. să îl oblige pe

inculpatul YY, în solidar cu reprezentanții legali, la plata cheltuielilor judiciare, să precizeze că Serviciul de Probațiune P. va exercita supravegherea în cazul acestuia și având în vedere obligația prev. de art.121 alin.1 l.lit.d C.pen. impusă în sarcina inculpatului minor, să nominalizeze care sunt persoanele cu care inculpatul nu trebuie să comunice sau față de care nu trebuie să se apropie; în ceea ce privește motivele de nelegalitate referitoare la inculpatul major ZZ, apreciază că instanța de judecată trebuia să facă aplicarea art.396 alin.2 C.pr.pen. având în vedere că l-a condamnat pentru infracțiunile reținute în sarcina sa și să precizeze că Serviciul de Probațiune P. va exercita supravegherea în cazul acestuia.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate, în raport de criticile formulate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept, în temeiul dispozițiilor art. 417 alin.2 C.p.p., Curtea va admite apelul declarat pentru următoarele considerente:

Prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, care nu a fost contestată în fața instanței de apel nici de inculpați și nici de Ministerul Public. De altfel, cu privire la poziția procesuală a inculpaților, Curtea reține că în fața primei instanțe inculpații YY și ZZ au recunoscut săvârșirea faptelor pentru care au fost trimiși în judecată, solicitând aplicarea procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii la termenul de judecată din data de 12.03.2019.

Cu privire la inculpatul XX, instanța de control judiciar constată că persoanele vătămate BB și AA au înțeles să își retragă plângerea penală formulată împotriva acestui inculpat, conform înscrisului intitulat „Înțelegere” depus la dosarul cauzei (f.42).

Curtea constată, la rândul său, că probele administrate în cauză, respectiv declarații persoane vătămate, certificat medico-legal, declarații martori, declarații inculpați, fișe de cazier judiciar, coroborate cu poziția procesuală adoptată de inculpați în sensul recunoașterii faptelor conduc la concluzia unei corecte rețineri a situației de fapt și de drept de către instanța de fond.

Astfel, din probele administrate în cauză rezultă că în data de 09.04.2018, în jurul orei 19.00, inculpații ZZ, XX și YY au lovit cu pumnii și picioarele pe persoanele vătămate BB și AA, provocându-le leziuni traumatiche care au necesitat pentru vindecare 12 – 14 zile, respectiv 2 – 3 zile de îngrijiri medicale - faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de lovirea sau alte violențe – prev. de art. 193 alin.2 C.p. cu aplic. art.38 alin.1 C.p.

Parchetul de pe lângă Judecătoria V.M. a formulat apel în cauză considerând că instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală, având în vedere următoarele aspecte:

- nu s-au reținut dispozițiile art. 396 alin.6 C.p.p. față de inculpatul XX;
- s-au reținut în mod greșit dispozițiile art. 77 alin.1 lit. d C.p. în conținutul încadrării juridice pentru inculpații XX și YY ;
- instanța de fond nu a luat act, în baza art. 22 alin.1 și 2 C.p.p., că părțile civile au renunțat la pretențiile civile față de inculpatul minor XX;
- nu s-au reținut dispozițiile art. 396 alin.10 C.p.p. față de inculpatul YY ;
- nu s-au reținut dispozițiile art. 396 alin.2 C.p.p. față de inculpatul ZZ;
- instanța de fond nu a obligat inculpatul YY , în solidar cu reprezentanții legali YY și O.M., la plata despăgubirilor civile solicitate de către părțile civile și la plata cheltuielilor judiciare;
- nu s-a precizat că Serviciul de Probațiune P. va exercita supravegherea în cazul inculpaților YY și ZZ.

Studiind actele dosarului, instanța de control judiciar a apreciat motivele de apel formulate de către Ministerul Public ca fiind parțial fondate, respectiv cele privind aplicarea dispozițiilor prevăzute de *art. 396 alin.6 C.p.p., art.77 alin.1 lit.a C.p., 396 alin.10 C.p.p., art. 121 alin.2 C.p.*

Astfel, s-a constatat de către instanța de control judiciar faptul că în urma unei erori materiale s-a reținut la încadrarea juridică a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații XX și YY prin rechizitoriului nr. 480/P/2018 emis de Parchetul de pe lângă Judecătoria V.M. aplicarea **art. 77 alin.1 lit. d C.p.**, în loc de art.77 alin.1 lit.a C.p., în condițiile în care prin ordonanța nr.480/P/2018 din data de 29.05.2018 procurorul de caz a dispus **schimbarea încadrării juridice** a faptelor față de inculpații ZZ, XX și YY – f.58 dup.

În consecință, circumstanțele agravante reținute în sarcina inculpaților XX și YY sunt cele prevăzute de **art.77 alin.1 lit.a C.p.** – săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună.

Drept urmare, Curtea a dispus, în baza art.396 alin.6 C.p.p. rap. la art.16 alin.1 lit. g C.p.p., încetarea procesului penal față de inculpatul XX cu privire la săvârșirea a două infracțiuni de

lovirea sau alte violențe – prev. de art.193 alin.2 C.p. cu aplic. art.77 alin.1 lit.a C.p., art.38 alin.1 C.p. și art.113 C.p.

Având în vedere faptul că inculpatul YY a solicitat judecarea sa conform procedurii abreviate, instanța de control judiciar a reținut dispozițiile art.396 alin.10 C.p.p. față de acest inculpat.

Curtea i-a aplicat, în baza art.193 alin.2 C.p. cu aplic. art.77 alin.1 lit.a C.p., art.38 alin.1 C.p., art.113 C.p. și art.396 alin.10 C.p.p., măsura educativă a asistării zilnice prevăzută de art. 115 alin.1 lit.d C.p. față de inculpatul YY pe o durată de 4 luni.

De asemenea, Curtea, în baza art.121 alin.1 lit.a C.p. a impus inculpatului YY obligația de a urma un curs de pregătire școlară sau formare profesională, în baza art. 121 alin.1 lit.e C.p. impune obligația de a se prezenta la serviciul de probațiune la datele fixate de acesta, iar în baza art.121 alin.1 lit.d C.p. va impune aceluiași inculpat obligația de a nu se apropia și de a nu comunica cu persoanele vătămate AA și BB, conform art. 121 alin.2 C.p.

Cu privire la solicitarea Ministerului Public de a se lua act, în baza art. 22 alin.1 și 2 C.p.p., că părțile civile au renunțat la pretențiile civile față de inculpatul minor XX, Curtea a constatat că persoanele vătămate AA și BB **nu s-au constituit părți civile** față de inculpatul XX, motiv pentru care **nu se impune a se lua act de renunțarea la pretențiile civile**. Împrejurarea că cele două persoane vătămate au declarat că nu mai au nici o pretenție prezentă sau viitoare pe latură penală sau civilă de la acest inculpat s-a apreciat a **nu are nici o relevanță** în prezenta cauză din punct de vedere al **despăgubirilor civile**, câtă vreme nu a existat nici o constituire de parte civilă față de inculpatul XX.

Totodată, Curtea a apreciat că instanța de fond nu era obligată să indice în concret care este serviciul de probațiune care va exercita supravegherea inculpaților YY și ZZ, având în vedere dispozițiile **art.32 alin.4 din Legea nr.252/2013** prin care se arată că: „Pentru desfășurarea activității prevăzute la alin.1 lit. c-e *este competent serviciul de probațiune în a cărui circumscripție teritorială se află locuința persoanei supravegheate*”.

De asemenea, instanța de control judiciar a constatat că judecătorul fondului a dispus condamnarea inculpatului ZZ cu aplicarea tuturor dispozițiilor legale în cauză raportat la încadrarea juridică reținută în sarcina acestui inculpat, motiv pentru care reținerea dispozițiilor art.396 alin.2 C.p.p. **nu se impune**. O modificare a dispozițiilor în baza căroră instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului ZZ prin reținerea art. 396 alin.2 C.p.p. ar da dovadă de un **formalism exagerat**.

Din aceleași rațiuni nu se impune modificarea hotărârii atacate privind obligarea inculpatului minor YY la plata despăgubirilor civile și la plata cheltuielilor judiciare în solidar cu reprezentanții legali, în condițiile în care judecătorul fondului a dispus obligarea acestui inculpat minor la plata respectivelor sume de bani prin reprezentanții săi legali, câtă vreme doar reprezentanții săi legali sunt în măsură să achite obligațiile financiare către părțile civile și către stat.

Totodată, Curtea a constatat că judecătorul fondului a dispus în mod nelegal obligarea persoanelor vătămate la plata sumei de 600 lei în solidar, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, motiv pentru care, în baza art.275 alin.1 pct.2 lit.b C.p.p., instanța de control judiciar a obligat persoanelor vătămate BB și AA la plata sumei de 300 lei, fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de către stat.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.2 lit.a C.p.p., Curtea a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria V.M. împotriva sentinței penale nr.107/16.04.2019 pronunțată de Judecătoria V.M. în dosarul nr. xxxx/xxx/2018 în sensul celor arătate anterior, menținând celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

Cheltuieli judiciare au rămas în sarcina statului.

Autorul sintezei,
Judecător Camelia Cazacu

[4]. Infracțiunea de părăsirea locului accidentului rutier fără încuviințarea organelor de poliție care efectuează cercetarea locului faptei, faptă prevăzută de art. 338 alin. 1 Cod penal.

Index tematic: Cod penal

Legislație relevantă: art. 338 alin. 1 Cod penal

Rezumatul problemei de drept:

În cazul comiterii infracțiunii de părăsirea locului accidentului rutier fără încuviințarea organelor de poliție care efectuează cercetarea locului faptei, faptă prevăzută de art. 338 alin. 1 Cod penal, faptă comisă după intrarea în vigoare a noului Cod pen., în cauză devin aplicabile prevederile Deciziei nr. 5/2018 a ICCJ completul , pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu privire la stabilirea existenței unui accident de circulație în sensul prevederilor art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 746 din 12 septembrie 2019*

Prin sentința penală nr.52 din pronunțată de Judecătoria P s-au dispus următoarele:

În baza art. 386 Cod procedura penala dispune schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpatul AA a fost trimis în judecata, din infracțiunea prev. de art. 338 alin. 1 Cod penal în infracțiunea prev. de art. 338 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal

În baza art. 338 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal a fost condamnat inculpatul AA, la o pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de părăsirea locului accidentului.

În temeiul art. 96 alin. 4 C. pen. a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 2 ani și 8 luni închisoare, aplicată inculpatului în baza art. 86 ind. 1 vechiul Cod penal prin sentința penala nr. 775 din pronunțată de Judecătoria T în dosarul nr....., definitiva prin decizia penala nr. 421 din a Curții de Apel Ploiești și s-a dispus executarea pedepsei.

În baza art. 96 alin. 5 Cod penal cu aplicarea art. 43 alin. 1 Cod penal și a art. 10 din Legea nr. 187/2012, pedeapsa stabilita prin hotărârea apelată de 2 ani și 6 luni închisoare s-a adăugat la pedeapsa anterioara neexecutata de 2 ani și 8 luni închisoare, urmând ca în final inculpatul să execute pedeapsa închisorii de 5 ani și 2 luni în regim de detenție.

În baza art. 10 din Legea nr. 187/2012 , s-a făcut aplicarea disp. art. 66 alin. 1 lit. a, b și art. 65 Cod penal pentru o perioada de 5 ani (pedepse ce au fost aplicate prin sentința penala nr. 775 din pronunțata de Judecătoria T).

În baza art. 72 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicata reținerea din 04.01.2012 conform sentinței penale nr. 775 din pronunțată de Judecătoria T..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

În noaptea de 09/10.11.2015, în jurul orelor 00:50, inculpatul AA, după ce a consumat băuturi alcoolice împreună cu MM și NN, s-a urcat la volanul autoturismului marca Audi A3, cu numărul de înmatriculare și a condus autoturismul pe străzile TV, I.H.R. din orașul P. până în zona Petrom unde a virat stânga și a acroșat-o pe TT. După accident inculpatul AA a coborât de la volanul autoturismului, a mers la persoana vătămată iar aceasta i-a spus că o doare capul și piciorul. În continuare la fața locului a venit CC, prietenul persoanei vătămate, și a transportat persoana vătămată la Spitalul Orășenesc P. La spital s-a deplasat și inculpatul AA împreună cu pasagerii din autoturismul marca Audi A3 respectiv, MM, CC și DD (persoană pe care inculpatul o luase în autoturism de pe str. I.H.R). Cadrele medicale de la Spitalul Orășenesc P. au sesizat organele de poliție accidentul rutier iar organele de poliție s-au deplasat la Spitalul Orășenesc P și au întrebat persoanele prezente ce s-a întâmplat. Inculpatul AA și persoanele aflate în autoturismul acestuia au declarat că persoana vătămată a fost accidentată de un alt autoturism care a fugit de la locul accidentului și au fost conduse la sediul poliției pentru declarații.

Inculpatul AA a fost testat cu aparatul etilotest la ora 05:32 rezultatul fiind 0,19 mg/l alcool pur în aerul expirat iar, ulterior i s-au recoltat mostre biologice în vederea stabilirii alcoolemiei rezultatul fiind 0,20 mg/l alcool pur în sânge la ora 06:10 și respectiv, 0,00 mg/l alcool pur în sânge la ora 07:10.

Ulterior, în ziua de 10.11.2016 în jurul orelor 17:00, inculpatul AA s-a prezentat la sediul Poliției oraș P. și a declarat că el este autorul accidentului de circulație.

În urma accidentului de circulație persoana vătămată, TT, a avut nevoie de 4-5 zile de îngrijire pentru vindecare.

Curtea, examinând apelul formulat prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a criticilor invocate cât și sub toate aspectele conform art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, a apreciat că apelul este nefondat.

Astfel, contrar motivelor de apel formulate și a argumentelor prezentate de apelantul inculpat AA, Curtea apreciază că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică sub toate aspectele, fiind rezultatul unei analize amănunțite și complete a mijloacelor de probă administrate, a unei interpretări juste și corecte a acestor probe și a dispozițiilor legale incidente, și cuprinde o expunere clară a argumentelor reținute și o motivare concisă și coerentă.

În acest sens, se constată că instanța de fond a efectuat o cercetare judecătorească, completă prin readministrarea probatoriului de la urmărire penală și a probelor noi propuse în cursul judecății pe fond, în vederea stabilirii situației de fapt.

Totodată probele administrate cu ocazia judecării prezentului apel, nu au condus la modificarea situației de fapt, așa cum a fost reținută de instanța de fond.

Analizând sentința apelată, prin prisma criticilor formulate de apelantul inculpat AA, Curtea constată că fapta pentru care a fost trimis în judecată apelantul, există a fost comisă de acesta, cu forma de vinovăție cerută de lege și nu există nici o cauză justificativă sau de neimputabilitate care să înlăture răspunderea penală a acestuia.

Curtea constată faptul că instanța de fond a făcut referiri concrete cu privire la elementele de fapt reținute, precum și analiza probelor care au servit ca temei la adoptarea soluției.

Realizând propriul examen al materialului probator administrat în cauză, Curtea constată că în noaptea de 09/10.11.2015, în jurul orelor 00:50, apelantul inculpat AA după ce anterior a consumat băuturi alcoolice împreună cu MM și NN, s-a urcat la volanul autoturismului marca Audi A3, cu numărul de înmatriculare și a condus autoturismul pe străzile TV, I.H.R. din orașul P. până în zona Petrom, unde a virat stânga și a acroșat-o pe TT.

După producerea accidentului inculpatul AA a coborât de la volanul autoturismului, a mers la persoana vătămată iar aceasta i-a spus că o doare capul și piciorul. În continuare la fața locului a venit și martorul CC, prietenul persoanei vătămate, care a transportat persoana vătămată la Spitalul Orășenesc P. La spital s-a deplasat și inculpatul AA împreună cu pasagerii din autoturismul marca Audi A3 respectiv, MM, NN și DD (persoană pe care inculpatul o luase în autoturism de pe str. I.H.R.

După ce cadrele medicale de la Spitalul Orășenesc P. au sesizat organelor de poliție, accidentul rutier iar organele de poliție s-au deplasat la Spitalul Orășenesc P. și au întrebat persoanele prezente ce s-a întâmplat, apelantul inculpat AA și persoanele aflate în autoturismul au declarat că persoana vătămată a fost accidentată de un alt autoturism care a fugit de la locul accidentului.

Persoanele mai sus menționate au fost conduse la sediul poliției pentru declarații. Ocazie cu care apelantul inculpat AA a fost testat cu aparatul etilotest la ora 05:32 rezultatul fiind 0,19 mg/l alcool pur în aerul expirat iar, ulterior i s-au recoltat mostre biologice în vederea stabilirii alcoolemiei rezultatul fiind 0,20 mg/l alcool pur în sânge la ora 06:10 și respectiv, 0,00 mg/l alcool pur în sânge la ora 07:10.

Ulterior, în ziua de 10.11.2016 în jurul orelor 17:00, inculpatul AA s-a prezentat la sediul Poliției oraș P. și a declarat că el este autorul accidentului de circulație.

În urma accidentului de circulație persoana vătămată, TT, suferit leziuni care au necesitat un număr de 4-5 zile de îngrijire medicale pentru vindecare.

Analizând, în concret, apărările formulate în cuprinsul motivelor de apel, ce privesc nelegalitatea și netemeinicia sentinței penale, apelate, Curtea constată că instanța de fond a apreciat corect asupra existenței faptei comisă de apelantul inculpat.

Astfel, Curtea constată că în Raportul de expertiză - medico legală nr.A1/63/.... fila 64 DUP, s-a reținut ca leziune traumatică din data de 10.11.2015, avută în vederea stabilirii zilelor de îngrijiri

medicale pentru TT, existența unei leziuni traumatice (hematom epicranian regiunea parietală dreapta), care ar putea fi produsă prin lovire cu sau de corp /plan dur, inclusiv în condițiile unui accident de trafic rutier.

În declarația dată în data de 10.11.2015, filele 66-67 DUP, TT a precizat că în momentul accidentului a pus mâinile pe capotă, după care a fost lovită în ambele picioare în partea de sus, acțiune în urma căreia a venit cu fața pe capotă, iar din impact a căzut pe spate pe partea carosabilă lovindu-se la cap.

Conform actelor medicale filele 79-81 DUP, rezultă existența unui TCC închis.

Din declarațiile martorilor MM, DD și coindicatul MM coroborate cu declarația victimei TT rezultă existența accidentului de circulație din data de 10.11.2015 în urma căruia a rezultat vătămarea corporală a numitei TT ca urmare a lovirii acesteia de către autoturismului condus de apelantul inculpat AA , precum și faptul că acesta a părăsit locul accidentului, iar ulterior a încercat să inducă în eroare organele de poliție cu privire la producerea accidentului.

Curtea, are în vedere dispozițiile art. 338 Cod pen, care prevăd încriminarea faptei conform alin.1, constând în părăsirea locului accidentului, fără încuviințarea poliției sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, ori de către examinatorul autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani, iar în alin.3 prevăd cauzele de nepedepsire, respectiv :

Nu constituie infracțiune părăsirea locului accidentului când:

- a) în urma accidentului s-au produs doar pagube materiale;
- b) conducătorul vehiculului, în lipsa altor mijloace de transport, transportă el însuși persoanele rănite la cea mai apropiată unitate sanitară în măsură să acorde asistență medicală necesară și la care a declarat datele personale de identitate și numărul de înmatriculare sau înregistrare a vehiculului condus, consemnate într-un registru special, dacă se înapoiază imediat la locul accidentului;
- c) conducătorul autovehiculului cu regim de circulație prioritară anunță de îndată poliția, iar după terminarea misiunii se prezintă la sediul unității de poliție pe a cărei rază de competență s-a produs accidentul, în vederea întocmirii documentelor de constatare;
- d) victima părăsește locul faptei, iar conducătorul de vehicul anunță imediat evenimentul la cea mai apropiată unitate de poliție.

În cauză, Curtea constată că apelantul inculpat, nu poate beneficia de vreuna dintre cauzele de nepedepsire prevăzute de alin.3 mai sus menționat, având în vedere că transportul victimei la spital s-a făcut cu un alt autovehicul decât cel condus de acesta, iar ulterior părăsirii locului accidentului de către victimă nu a anunțat existența accidentului. Mai mult ulterior prezentării organelor de poliție la Spitalul Orășenesc P, împreună cu persoanele cu care s-a deplasat, inclusiv victima au încercat să prezinte o altă situație de fapt cu privire la accident, respectiv că victima a fost lovită de un autoturism necunoscut care a părăsit locul faptei.

Curtea, nu poate reține apărarea apelantului în sensul comiterii faptei fără vinovăție, având în vedere situația de fapt mai sus reținută, precum și încercarea de denaturare a adevărului, în condițiile în care apelantul inculpat, anterior comiterii accidentului de circulație, a consumat băuturi alcoolice, așa cum rezultă din declarațiile aflate la dosarul cauzei și actele medicale atașate acestuia.

Totodată Curtea, nu poate reține apărarea apelantului inculpat cu referire la aplicabilitatea Deciziei ICCJ nr.66/2007, având în vedere că prezenta faptă este comisă în condițiile noului cod penal, în cauză fiind aplicabile prevederile Deciziei nr. 5/2018 a ICCJ completul, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care a stabilit că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracțiunea de părăsire a locului accidentului, termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, se interpretează în sensul de „leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi) ori printr-una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Codul penal.

Curtea, apreciază că instanța de fond a făcut o corectă aplicare a prevederilor art. 74 C.pen., având în vedere împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care

constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Individualizarea pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru reeducarea inculpatului, iar pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul avute în vedere de legiuitor, aceasta trebuie să corespundă sub aspectul duratei și naturii sale, gravității faptei comise, potențialului de pericol social, pe care, în mod real îl prezintă persoana inculpatului, precum și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește comportarea făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Curtea apreciază că dozarea pedepsei aplicate apelantului inculpat, a fost făcută cu respectarea dispozițiilor legale, corect reținute de instanța de fond, în condițiile în care pedeapsa aplicată pentru prezenta faptă este orientată către minim.

În consecință, Curtea nu poate primi criticile privind nelegalitatea și netemeinicia sentinței penale apelate, așa cum au fost formulate de apelantul inculpat AA sens în care va respinge apelul declarat de acesta împotriva sentinței penale nr.52/..... pronunțată de Judecătoria P. ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Silviu Florentin Gradină*

[5]. Motive apel. Situație juridică necunoscută de judecătorul fondului.

Index tematic: Cod procedură penală

Legislație relevantă: art. 421 Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Invocarea ca singur motiv de apel a unei situații juridice noi a inculpatului ce nu a fost adusă la cunoștința instanței de fond și care nu constituie un motiv de nulitate absolută, are ca rezultat respingerea ca nefondată a căii de atac formulate indiferent de titularul acesteia.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 793 din 24 septembrie 2019

Prin sentința penală nr.915 din 15 mai 2019 a Judecătoria Ploiești în baza art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006, și art. 396 alin. 10 C.proc.pen. a fost condamnat inculpatul XX la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal.

În baza art. 91 C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 3 ani conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen. a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune P., la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen., a fost obligat inculpatul să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de Serviciul de probațiune P. sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 94 alin.2 C pen., supravegherea executării obligației prevăzute de art. 93 alin. 2 lit.b) C.pen. se face de Serviciul de Probațiune P.

În temeiul art. 93 alin.3 C.pen., inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 90 de zile.

În temeiul art. 94 alin. 1 C.pen., pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. 1 lit. c - e Cod penal se comunică Serviciului de Probațiune P.

În baza art. 404 alin. 2 C.proc.pen. raportat la art. 96 alin. 1, 2 și 4 C.pen., a fost atrasă atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere, a obligațiilor impuse, inclusiv a celor civile și a săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În temeiul art. 25 raportat la art. 397 C.proc.pen. cu referire la art. 1357 C.civ., a fost admisă acțiunea civilă exercitată de partea civilă ANAF - DGRFPP, cu sediul în mun. P

În temeiul art. 112 alin. 1 lit. b din C pen., s-a dispus confiscarea specială a unor pachete de țigări.

In temeiul art. 5 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 39/2015, s-a dispus ca, în termen de 5 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, aceasta să fie comunicată ANAF - DGRFPP pentru efectuarea mențiunilor în cazierul fiscal al inculpatului.

Pentru a pronunța această sentință, s-a reținut că prin rechizitoriul nr. [...]P/2015 din data de 26.07.2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria P. a fost trimis în judecată inculpatul XX sub aspectul săvârșirii infracțiunii de contrabandă, faptă prev. de art. 270 alin 3 din Legea nr. 86/2006, fiind astfel înregistrat la data de 31.07.2018 pe rolul Judecătoriei P. dosarul penal nr. xxxxx/xxx/2018.

În actul de sesizare s-au reținut, în esență, că în jurul datei de 13.03.2015, inculpatul a cumpărat de la o persoană pe nume „F” un număr de 139 de cartușe cu țigări pentru care a plătit suma de 62 lei/cartuș, cu scopul de a le comercializa în Zona O din mun. P. fiind depistat, în data de 16.03.2015, în timp ce conducea autoutilitara marca V, cu numărul de înmatriculare XYZ, în care se afla cantitatea de 23.720 țigări, ambalate în pachete, dintre care un număr de 18.620 țigări aflate în pachete pe care erau aplicate timbre fiscale emise de autoritățile din U și M sau în pachete fără timbru ori Duty Free.

În faza de judecată, la termenul de judecată din data de 04.04.2019 instanța a dat citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată și i-a adus la cunoștință inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce și încadrarea juridică a acesteia, precum și dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, privind procedura abreviată a recunoașterii învinuirii.

La același termen de judecată, înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpatul, a declarat că înțelege să se prevaleze de dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, arătând că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut aceeași situație de fapt ca cea din actul de sesizare.

Instanța a constatat că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat cu vinovăția cerută de lege potrivit art. 16 alin 3 lit. b) Cod penal, întrucât, chiar dacă nu a urmărit în mod expres să pună în pericol prin conduita sa valorile sociale menționate, a prefigurat și a acceptat eventualitatea acestei urmări a faptelor sale.

În drept, fapta inculpatului, mai sus descrisă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată, conf. art. 74 Cod penal, s-a ținut seama de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și de mijloacele folosite, de starea de

pericol creată pentru valorile ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a inculpatului.

De asemenea s-a avut în vedere faptul că inculpatul nu are antecedente penale, conform fișei de cazier judiciar, a recunoscut săvârșirea faptelor încă din faza de urmărire penală, colaborând cu organele de cercetare și a solicitat judecarea cauzei potrivit procedurii simplificate, s-a prezentat în fața instanței de judecată, și-a manifestat acordul să presteze muncă neremunerată în folosul comunității, este integrat în societate, are vârsta de 55 ani și este căsătorit.

De asemenea s-a reținut că prin modalitatea concretă de comitere a faptei, inculpatul în mod evident, a adus un prejudiciu bugetului de stat prin neplata datoriei vamale și sustragerea mărfurilor sau bunurilor de la vămuire prin oricare dintre acțiunile sau inacțiunile care constituie elementul material al infracțiunii de contrabandă.

Raportat la aceste aspecte, s-a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea, orientate peste minimul special prevăzut de lege (minim redus cu o treime datorită aplicării prevederilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală), va fi în măsură să conducă la reeducarea și sancționarea inculpatului, necesitatea aplicării acestei pedepse decurgând din modalitatea concretă de comitere a infracțiunii, inculpatul ignorând regulile aplicabile în materie fiscală.

Potrivit art. 67 alin.(2) Cod Penal, s-a arătat că aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită.

Având în vedere natura infracțiunii săvârșite, pedeapsa principală stabilită, importanța valorilor sociale lezate prin activitatea infracțională a inculpatului și atitudinea vădită de sfidare a normelor de conduită socială, toate acestea conduc la concluzia unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală dar și la necesitatea ca inculpatul să nu se afle apropierea persoanei vătămate, astfel că, luând în considerare dispozițiile art. 66 alin.1 lit. a, b Cod penal, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa complementară constând în dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 2 ani

Potrivit art. 68 alin.1 lit. c Cod penal pedeapsă complementară se execută după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În temeiul art. 65 alin.1 Cod penal, potrivit cărora pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor a căror exercitarea a fost interzisă ca pedeapsă complementară, raportat la art. 66 alin.1 lit. a, b Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se execută potrivit art. 65 alin. 3 Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a modalității de executare a pedepsei principale, având în vedere situația de fapt reținută, dar și persoana inculpatului, instanța a apreciat că scopul și funcțiile pedepsei ce va fi aplicată acestuia în prezenta cauză, pot fi atinse și fără privarea sa efectivă de libertate.

Față de aceste considerente, în baza art. 91 Cod penal, a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și a stabili un termen de supraveghere conform dispozițiilor art. 92 Cod penal, care prin durata sa are menirea de a asigura atenta supraveghere a inculpatului în vederea împiedicării săvârșirii de alte infracțiuni, dar și în scopul atenționării sale asupra comportamentului neconform.

În legătură cu latura civilă a cauzei, instanța de fond a constatat că persoana vătămată ANAF - DGRFP, s-a constituit parte civilă în procesul penal cu suma de 11.380 lei (reprezentând 7.672 lei - acciza, 1.957 lei - valoare în vamă, 1.127 lei - taxă vamală și 2.581 lei - TVA). Instanța de fond a admis această acțiune civilă, apreciind incidente în prezenta cauză sunt dispozițiile art. 1349 alin. 1 rap. la art. 1357 NCC referitoare la angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, în ceea ce îl privește pe inculpat

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria P.

În motivarea acestei căi de atac procurorul a criticat sentința instanței de fond pentru omisiunea anulării suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, ce i-a fost aplicată inculpatului prin s.p. nr. 3259 din data de 20.11.2017 a Judecătorei P, definitivă prin d.p. nr. 438 din data de 07.05.2019 a Curții de Apei P.

Arată procurorul în acest sens în temeiul art. 97 alin. 1 C.pen., instanța de fond ar fi trebuit să anuleze suspendarea sub supraveghere sub supraveghere a executării pedepsei astfel cum a fost dispusă prin sentința penală mai sus menționată și să aplice tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni.

În concluzie s-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Examinând această cale de atac, prin prisma probelor administrate în cauză, a criticilor invocate cât și sub toate aspectele conf. art. 417 alin. 2 Cod procedură penală. Curtea consideră că apelul este nefondat pentru motivele ce se vor arata în continuare:

Probele administrate în faza de urmărire penală la care a achiesat inculpatul prin declarația dată în fața judecătorului fondului prin care a solicitat să fie judecat în baza procedurii simplificate conf. art. 375 Cod procedură penală cu consecința reducerii pedepselor conf. art. 396 alin, 10 Cod procedură penală conduc instanța de control judiciar la concluzia că situația de fapt a fost bine reținută și corect încadrată în drept.

Analizând singura critică invocată în calea de atac, instanța de control judiciar a constatat că procurorul care a declarat această cale de atac a invocat o situație de fapt necunoscută de judecătorul fondului la momentul încheierii dezbaterilor.

S-a observat din motivele de apel că soluția pentru care se solicită a se dispune anularea suspendării și contopirea pedepsei cu cea aplicată în această cauză, a rămas definitivă la data de 07.05.2019 adică după momentul dezbaterilor pe fondul speței de față ce au avut loc la data de 18.04.2019.

Chiar dacă data de 07.05.2019 este anterioară pronunțării asupra fondului cauzei de instanța de fond, ce a avut loc în data de 15.05.2019, sentința apelată este legală sub acest aspect, de vreme ce nici procurorul care a declarat această cale de atac și nici inculpatul nu a adus la cunoștința judecătorului că instanțele judecătorești l-au condamnat între timp definitiv pe același inculpat.

Raportat la aceste considerente, dar și la aspectul că nu se face trimitere la o nulitate absolută ivită în procesul de față s-a apreciat că soluția apelată este legală și temeinică sub toate aspectele neimpunându-se desființarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În consecință în baza art.421 pct.1 lit.b cod proc. pen., apelul a fost respins ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Florentin Teișanu*

[6]. Infracțiunea de contrabandă. Elemente constitutive.

Index tematic: Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal

Legislație relevantă: art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal

Rezumatul problemei de drept:

Din punctul de vedere al existenței infracțiunii prevăzută de art. 270 alin. (3) din Codul vamal nu prezintă relevanță nici valoarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal și nici caracterul de repetitivitate al unei acțiuni de introducere în sau scoaterea din țară în decursul unui an prin sustragere de la controlul vamal al unor astfel de bunuri.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 790 din 24 septembrie 2019*

Prin sentința penală nr. 389/28.02.2019 a Judecătoria P., s-au dispus următoarele:

În baza art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 raportat la art. 396 alin. 2 C.proc.pen. a fost condamnată inculpata XX, la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă (forma asimilată) (faptă din data de 21.02.2018).

În temeiul art. 270 alin. 3 raportat la 270 alin.1 din Legea nr. 86/2006 cu referire la art. 67 Cod penal, s-au interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 4 ani.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal s-au interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal.

În baza art. 91 C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 3 ani conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen. a fost obligată inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune P., la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen., a fost obligată inculpata să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de Serviciul de probațiune P. sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 94 alin. 2 C pen., supravegherea executării obligației prevăzute de art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen. se face de Serviciul de Probațiune P.

În temeiul art. 93 alin.3 C.pen., inculpata urmează să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate nu poate presta această muncă, în cadrul Administrației Parcului [...] din P. sau al societății S.C. S.G.U. P. S.R.L.

În temeiul art. 94 alin. 1 C.pen., s-a stabilit ca pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. 1 lit. c) – e) Cod penal să se comunice Serviciului de Probațiune P..

În baza art. 404 alin. 2 C.proc.pen. raportat la art. 96 alin. 1, 2 și 4 C.pen., s-a atras atenția inculpatei asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere, a obligațiilor impuse, inclusiv a celor civile și a săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În temeiul art. 270 alin.3 raportat la 270 alin.1 din Legea nr. 86/2006 cu referire la art. 67 Cod penal, s-au interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 4 ani, pedeapsă ce se execută în condițiile art. 68 alin.1 lit.b Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal s-au interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pedeapsă ce se execută în caz de revocare sau anulare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere dispusă în cauză.

S-a constatat că inculpata XX a fost reținută în data de 22.02.2018.

În temeiul art. 25 raportat la art. 397 C.proc.pen. cu referire la art. 1357 și urm. C.civ., s-a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă A.N.A.F. – D.G.R.F.P. P., cu sediul în [...] și dispune obligarea inculpatei XX la plata sumei de 6893 de lei către partea civilă cu titlu de daune materiale, la care se adaugă dobânzi și penalități de întârziere calculate până la data efectivă a plății.

În temeiul art. 112 alin. 1 lit. a și f C.pen. cu referire la decizia Î.C.C.J. nr. 11/2015, s-a dispus confiscarea de la inculpata XX a următoarelor bunuri: 350 pachete țigarete marca Rothmans Superslims și 150 pachete țigarete marca Rothmans Demi, depuse la Camera Corpuri Delicte a Poliției Municipiului P. potrivit dovezii seria ... nr. .../ 26.02.2018 .

În temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) C.proc.pen., s-a menținut măsura asiguratorie a sechestrului dispusă prin ordonanța Parchetului de pe lângă Judecătoria P. din data de 22.02.2018 în dosarul xxxx/P/2018 cu privire inculpata XX în privința sumei de 1125 lei ridicată de la inculpată și

consemnată pe numele acesteia potrivit recipisei nr. .../ 23.02.2018 emisă de UniCredit Bank (f. 26 d.u.p.).

În temeiul art. 5 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 39/2015 rap. la art.4 din O.G. 39/2015, s-a dispus ca în termen de 5 zile de la data rămânerii definitive a prezentei sentințe, soluția să fie comunicată D.G.R.F.P. P. – A.J.F.P. P. pentru efectuarea mențiunilor în cazierul fiscal al inculpatei.

În temeiul art. 274 alin.1 C.proc.pen., a fost obligată inculpata XX la plata sumei de 1500 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

A rezultat fără putință de tăgadă, că fapta inculpatei XX, care la data de 21.02.2018, a deținut cantitatea de 10000 țigarete (500 pachete) de proveniență Republica Moldova, cantitate predată martorului AA, cunoscând că țigarele provin din contrabandă, întrunește condițiile de tipicitate sub aspect obiectiv și subiectiv ale infracțiunii de deținere a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia prevăzută de art. 270 alin. (3) din Legea 86/2006.

Urmarea imediată a faptei inculpatei a constat în producerea unei pagube materiale în dauna statului român reprezentat de A.N.A.F.- D.G.R.F.P. P. pentru care s-a calculat un prejudiciu de 6893 lei reprezentând valoarea prejudiciului cauzat bugetului de stat prin neplata accizelor corespunzătoare celor 10.000 de țigarete.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpata XX, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, aceasta a învederat că judecătorul a ignorat probele administrate în faza de cercetare judecătorească și mai mult acordă prezumția de temeinicie a actelor invocate de poliție și parchet contrar principiului in dubio pro reo.

Se ignoră faptul că în timpul cercetării judecătorești AA avea calitatea de suspectă și putea să declare orice să se apere și drept mulțumire, Ministerul Public, prin rechizitoriul din 10.04.2018 a dispus clasarea cu privire la aceasta. Singura declarație valabilă este declarația dată în calitate de martor, sub prestare de jurământ în fața instanței.

Referitor la cunoașterea provenienței de bunuri trecute prin contrabandă, din Republica Moldova în România (într-una din cele 2 modalități prevăzute de art. 270 alin. 2 din Legea 86/2006, se constată că niciodată nu a fost întrebată despre proveniența ilicită, aceasta declarând că le-a cumpărat din București – Complexul Doraly.

Conform procesului verbal de predare-primire, țigările se aflau ambalate în cartușe (împachetate) în 2 sacoșe de plastic, nefiind vizibile proveniența ilicită.

Din cauza modului de ambalare nu era vizibil dacă țigările erau marcate cu timbre, fapt care rezultă și din planșele foto (fila 63 d.u.p.).

Organele de urmărire penală nu au identificat pe pachete producătorul (fabrica).

Condiția esențială a infracțiunii de contrabandă o constituie cunoașterea provenienței ilicite și acesta nu a fost dovedită.

Referitor la audierea sa, a susținut încă de la început nulitatea acțiunii. A fost audiată în calitate de martor (filele 33-34) pe data de 21.02.2018 între orele 20,00 – 20,45 și apoi în calitate de suspect pe data de 22.02.2018 între orele 00,20 – 01,00 reiterându-se mărturisirea din declarația de martor.

Conform art. 118 C.pr.pen. sunt nule declarațiile date în calitate de suspect în contextul în care se reia situația de fapt obținută în calitate de martor sub prestare de jurământ, drept pentru care solicită excluderea ca mijloc de probă a tuturor declarațiilor care au fost obținute de la inculpata XX, inclusiv a consemnărilor din procesul verbal de constatare.

Practica judiciară inclusiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilește că este nelegală folosirea declarațiilor autoincrimatoare de martor în cauzare.

În altă ordine de idei acuzația formulată prin rechizitoriu presupune că sunt asimilate în infracțiuni de contrabandă o multitudine de activități materiale cu bunuri cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

Raportat la noțiunea de contrabandă, conform legii, acuzatul trebuie să cunoască această proveniență ilicită.

Conform deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție 31/2015, pronunțată de completul de dezlegare a unor chestiuni de drept penal, conform art. 477 alin. 3 C.pr.pen. noțiunea de contrabandă utilizată de legiuitor în sintagma „cunoscând că acesta provine din contrabandă” privește contrabandă constând în introducerea în țară a bunurilor sau mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal,

prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal (art. 270 alin. 1 din Legea 86/2006 ori introducerea în țară a acestor bunuri prin locuri stabilite pentru controlul vamal prin sustragerea de la controlul vamal (art. 270 alin. 2).

Varianta 1, respectiv art. 270 alin. 1 din Legea 86/2006, care presupune o contrabandă prin trecerea bunurilor prin alte locuri decât vămile statului, este exclusă pentru că nu s-a susținut niciodată că cele 500 de pachete de țigări au fost introduse în România prin alte zone, fraudulos, traversând frontiera terestră sau aeriană.

Niciodată în rechizitoriul procurorului nu a susținut și mai ales a argumentat probația ca cele 50 de cartușe de țigări au intrat în țară prin alte zone decât punctele vamale, prin trecerea peste apă, graniță, etc.

Nu există nicio probă minimală și mai ales procurorul emitent al rechizitoriului, nu a susținut că cele 500 de cartușe au fost transportate în România prin zone externe punctelor vamale.

Deduțiile privind faptul că inexistența timbrelor ar fi dovada că a știut de proveniența ilicită nu reprezintă un mijloc de probă din următoarele motive:

A negat că avea cunoștința de proveniența – contrabandă iar faptul că a cumpărat din Complexul Doraly București demonstrează proveniența legală, atâta timp cât complexul este autorizat.

Nu există nici o declarație a sa prin care recunoaște că ar fi comercializat țigări de contrabandă, dacă se va citi declarația (fila 37-40) se va constata că a declarat că a cumpărat obiectele de îmbrăcăminte din Complexul Doraly București și le vindea la Chișinău, activitate care nu este ilegală.

Referitor la varianta art. 270 alin. 3 raportat la art. 270 alin. 2 din Legea 86/2006, respectiv efectuarea de operațiuni cu bunuri despre care se cunoștea că au trecut prin puncte vamale sau au fost sustrate de la plata taxelor vamale, respectiv provenite din contrabandă, dacă se analizează textul legal se constată că au existat 2 modalități, ambele nedovedite.

Analiza art. 270 alin. 2 lit. a) din Legea 86/2006 presupune sustragerea de la controlul vamal și regimul vamal a unor bunuri a căror valoare în vamă este mai mare de 20.000 lei, bunuri supuse accizării.

În cazul art. 270 alin. 2 lit. b) din Legea 86/2006 subzistă contrabanda în situația în care pe parcursul unui an, de 2 ori, se sustrag vamal, cumulativ bunuri în valoare de 20.000 lei.

Raportat la faptul că valoare de vamă a presupuselor bunuri sustrate de la regimul vamal este de 1200% mai mic decât limita infrațională și Direcția Vamală a atras atenția privind faptul că există suspiciune de contravenție, trebuie să se constate în subsidiar că fapta de care este acuzată nu este prevăzută de legea penală (art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen.) în principal, și în subsidiar, nu a fost săvârșită cu vinovăție prevăzută de lege (art. 16 alin. 1 lit. b) teza a II C.pr.pen.) drept pentru care solicită achitarea sa.

În temeiul art. 421 alin. 1 pct. 2 C.pr.pen. art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. și în subsidiar art. 16 alin. 1 lit. b) și c) C.pr.pen. a solicitat admiterea apelului și, rejudecându-se, să se dispună achitarea sa privind săvârșirea faptei prevăzute de art. 270 din Legea 86/2006.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului prin prisma criticilor învederate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. 2 C.pr.pen. a constatat că apelul este nefondat.

În calea de atac a apelului inculpata XX nu a făcut altceva decât să reitereze, așa cum s-a arătat anterior, apărările invocate atât în cursul urmăririi penale dar și al judecății în primă instanță, apărări care nu pot fi primite întrucât au la bază fie denaturarea adevărului factual, fie interpretarea defectuoasă a textelor legale incidente în cauză în scopul înlăturării tragerii la răspundere penală a persoanei sale.

Inculpata XX nu a putut produce nici un fel de dovadă, referitoare la achiziționarea legală a bunurilor respective: factură, bon fiscal sau alte înscrisuri contabile de acest gen, ceea ce spune totul despre raportarea sa psihică referitoare la cunoașterea provenienței ilicite a bunurilor respective.

Este cel puțin bizară, de altfel, apărarea inculpatei în acest sens referitor la împrejurarea că procurorul ar fi trebuit să dovedească că țigările respective au intrat în țară prin eludarea reprezentanțelor vamale, inversându-se, de fapt, în mod voit sarcina probei, în condițiile în care persoana care deține anumit bun, trebuie să fie capabilă de a dovedi proveniența licită a acestuia.

De altfel, chiar argumentul dorit a fi invocat în apărarea sa de către apelanta inculpată, în sensul că organele de urmărire penală nu au identificat pe pachetele de țigări producătorul acestora – fabrica – reprezintă în realitate un argument în defavoarea sa și care întărește convingerea că bunurile respective provin din comerțul ilicit.

În ceea ce privește pretinsa eroare a organelor judiciare în a încadra faptele săvârșite de inculpată ca fiind infracțiune în loc de a o aprecia drept o simplă contravenție, Curtea observă, în consens cu cele reținute și de judecătorul fondului, că această susținere este lipsită de fundament juridic pentru următoarele argumente: potrivit dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea 86/2006 deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia reprezintă o variantă alternativă stabilită de legiuitor pentru incriminarea infracțiunii tip de contrabandă prevăzută de dispozițiile art. 270 alin. 1 din Legea 86/2006.

Împrejurarea că acuzația penală formulată în prezenta cauză se raportează doar la dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea 86/2006, fără a fi făcută raportarea la varianta de bază a infracțiunii nu poate constitui temei în sensul neexistenței incriminării, varianta asimilată a infracțiunii de contrabandă, respectiv deținerea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia reprezentând o incriminare de sine stătătoare, nefiind necesară coroborarea variantei asimilate cu forma de bază. Această împrejurare derivă din voința legiuitorului care a înțeles să transpună în termenii unor infracțiuni distincte comportamente antisociale care prezintă elemente de tipicitate obiectivă diferite.

Prin urmare, fapta inculpatei se circumscrie condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de contrabandă în forma asimilată prevăzută de legiuitor, incriminarea acesteia fiind făcută prin voința legii în mod diferit, nefiind necesară trimiterea ori coroborarea cu un alt text de lege, reprezentând o chestiune de legiferare, în afara atribuțiilor judecătorești conferite instanței.

Referitor la susținerea în sensul că valoarea de vamă a respectivelor țigarete este mai mică decât valoarea infracțională, astfel că fapta nu este infracțiune ci contravenție, instanța are în vedere faptul că potrivit adresei Direcției Regionale Vamale nr. 2395/1/SSCV/BEM/22.02.2018 a rezultat că valoarea prejudiciului cauzat bugetului de stat prin neplata accizelor corespunzătoare celor 10.000 de țigarete deținute de inculpata XX la data de 21.02.2018 se ridică la suma de 6893 lei.

Potrivit argumentelor avocatului ales al inculpatei, fapta reținută în sarcina acesteia ar trebui raportată la dispozițiile art. 270 alin. 2 lit. a) și lit. b) din Legea 86/2006, fiind necesară în opinia sa fie deținerea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal, dacă valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrase este mai mare de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mare de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri, fie ca introducerea în sau scoaterea din țară, de două ori în decursul unui an, prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragere de la controlul vamal, a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal, dacă valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrase este mai mică de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mică de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri.

Așadar, avocatul ales al inculpatei face referire la alte variante alternative ale normei de incriminare, care nu sunt incidente în speța de față, conținutul textelor de incriminare prevăzute de art. 270 alin. 2 lit. a și lit. b din Legea 86/2006 făcând referire strictă la alte variante alternative ale infracțiunii tip de contrabandă.

Din punctul de vedere al existenței infracțiunii prevăzută de art. 270 alin. (3) din Codul vamal nu prezintă relevanță nici valoarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal și nici caracterul de repetitivitate al unei acțiuni de introducere în sau scoaterea din țară în decursul unui an prin sustragere de la controlul vamal al unor astfel de bunuri, fiind făcută în mod evident o confuzie asupra condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de contrabandă în formă asimilată prevăzută de art. 270 alin. (3) din Legea 86/2006 care fac referire la deținerea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia, indiferent de limita valorică a respectivelor bunuri sau mărfuri și indiferent de numărul introducerilor în sau al scoaterilor din țară.

Așadar, nu prezintă relevanță nici valoarea prejudiciului cauzat bugetului de stat prin neplata accizelor corespunzătoare celor 10.000 de țigarete deținute de inculpata XX la data de 21.02.2018 și nici împrejurarea că aceasta a introdus sau nu de cel puțin două ori în decurs de un an alte pachete de țigarete, sub aspectul existenței elementului material al infracțiunii imputate prezentând importanță simplă împrejurarea a deținerii celor 10.000 de țigarete la data de 21.02.2018, inculpata cunoscând că acestea provin din contrabandă pe baza timbrelor fiscale aplicate și a valorii considerabil mai mici față de prețul pieței după cum chiar aceasta a declarat, nefiind întemeiat nici argumentul potrivit căruia

inculpata nu a acționat cu forma de vinovăție prevăzută de lege, cu atât mai mult cu cât aceasta a declarat că a preferat să îi remită cele două sacoșe cu țigarete martorei pentru a nu îi face probleme gazdei sale din Româna, aspect care atrage concluzia că inculpata cunoștea că deținerea sau păstrarea respectivelor bunuri poate atrage anumite consecințe și că proveniența lor nu este licită.

Cu privire la interpretarea dată de către inculpată disp. art. 118 C.pr.pen. și potrivit căreia ar trebui să fie constatată nulitatea mijlocului de probă constând în declarația de suspect date de către XX în fața organului de urmărire penală la 22.02.2019 și în care s-a reținut întocmai depozițiile date de aceeași persoană dat în calitate de martor cu aproximativ 24 de orie mai înainte, Curtea observă că art. 118 C.pr.pen. menționează o nuanță diferită de cea enunțată de către inculpată.

Astfel, potrivit textului de lege mai sus arătat: „declarația de martor dată de o persoană care, în aceeași cauză, anterior declarației a avut sau, ulterior, a dobândit calitatea de suspect ori inculpat nu poate fi folosită împotriva sa...”

Așadar, depoziția de martor a persoanei respective nu poate fi folosită (și) împotriva sa, iar nu declarația acesteia dată ulterior, în calitate de inculpat, chiar identică de ar fi cu prima dintre acestea.

În orice caz, așa cum a arătat și instanța de fond, nu depozițiile luate în cauză în calitate de suspect sau inculpat ale lui TE au reprezentat mijloacele de probă esențiale în stabilirea situației de fapt ori în atragerea răspunderii penale a acestei persoane.

Drept urmare, s-a respins ca nefondat apelul declarat.

*Autorul sintezei,
Judecător Mihai Viorel Tudoran*

Decizii Relevante

Trimestrul III 2019

Secția de contencios administrativ și fiscal

[1]. Suspendarea judecării în condițiile art. 242 alin. 1 cod de procedură civilă.
Nelegalitate.

Index tematic: Contencios administrativ fiscal, Suspendarea judecării

Legislație relevantă : - art. 242 alin. 1 cod de procedură civilă

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit dispozițiilor art. 242 alin. 1 C.proc.civ., instanța poate suspenda judecata când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor stabilite în cursul judecării.

Pentru a fi incident acest caz de suspendare a judecării se impune a fi întrunite cumulativ două condiții esențiale: aceea a stabilirii unor obligații în sarcina reclamantului și care, dacă nu sunt îndeplinite, împiedică instanța să pronunțe soluția pe fondul cauzei; aceea a existenței culpei reclamantului în neexecutarea obligației.

Curtea constată că niciuna din cele două condiții nu se verifică în concret.

Astfel, se impunea a se stabili dacă obligația instituită în sarcina reclamantului era o cerință sine qua non pentru finalizarea procesului la instanța de fond.

De asemenea, Curtea constată că nu a fost analizată situația societății reclamante, aflate în faliment, fiind numit lichidator judiciar, altul decât practicianul în insolvență desemnat provizoriu, astfel că nu poate fi imputată acestuia lipsa unor documente contabile pe care era ținut să le prezinte expertului desemnat în cauză, în lipsa unor date certe, care să privească analiza documentelor ce au intrat în posesia acestui lichidator.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia civilă nr. 956 din data de 17 septembrie 2019

Așa cum rezultă din încheierea instanței de fond pronunțată la data de 18 februarie 2019, soluția de suspendare a judecării în baza prevederilor art. 242 alin. 1 C.proc.civ. a fost dispusă ca

urmare a cererii expertului contabil desemnat în cauză care a învederat că se află în imposibilitatea întocmirii expertizei în lipsa documentelor deținute chiar de către reclamantă coroborat cu faptul că reclamanta nu a depus aceste documente, ce nu au fost menționate expres, dar care erau absolut necesare pentru administrarea probei cu expertiză astfel cum a fost încuviințată.

Potrivit dispozițiilor art. 242 alin. 1 C.proc.civ., instanța poate suspenda judecata când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor stabilite în cursul judecății.

Pentru a fi incident acest caz de suspendare a judecății se impune a fi întrunite cumulativ două condiții esențiale: aceea a stabilirii unor obligații în sarcina reclamantului și care, dacă nu sunt îndeplinite, împiedică instanța să pronunțe soluția pe fondul cauzei; aceea a existenței culpei reclamantului în neexecutarea obligației.

Curtea constată că niciuna din cele două condiții nu se verifică în concret.

Astfel, se impunea a se stabili dacă obligația instituită în sarcina reclamantului era o cerință sine qua non pentru finalizarea procesului la instanța de fond.

Este adevărat că obiectivul expertizei contabile, probă încuviințată suplimentar la cererea reclamantei la termenul de judecată din data de 11.05.2017 consta din verificarea evidențelor contabile ale reclamantei și identificarea documentelor de evidență primară care au stat la baza emiterii facturii fiscale nr. 09/6.10.2015 cu consecința stabilirii, în baza mențiunilor din cuprinsul lor, a lucrărilor executate în beneficiul pârâtului, detaliat pe fiecare obiectiv, iar reclamanta nu a prezentat asemenea documente contabile.

Într-o asemenea situație, urma să se constate, eventual, imposibilitatea administrării probei cu expertiză din culpa reclamantei, fără ca instanța să fie totuși împiedicată să soluționeze pricina pe baza celorlalte probe administrate.

Mai mult, dat fiind specificul raporturilor contractuale constând din executarea unor lucrări în baza unui contract de achiziție publică, factura fiscală invocată de către reclamanta putea fi analizată împreună cu situațiile de lucrări aflate în posesia autorității contractante. De altfel, aceste situații de lucrări au fost analizate de către Curtea de Conturi, Camera de Conturi X în raportul de control încheiat la data de 6 martie 2012, depus la instanța de fond, înscris de unde reiese că situațiile de lucrări au fost găsite la entitatea auditată, ceea ce înseamnă că pârâta putea depune aceste înscrisuri.

Respectând marja de manevră de care dispune instanța de fond, singura în măsură să aprecieze dacă raporturile litigioase pot fi soluționate chiar fără prezentarea documentelor contabile ale societății, Curtea constată totuși că în cauză pot fi administrare și alte probe, iar lipsa documentelor invocate nu constituie în mod cert un impediment în soluționarea pricinii.

În ceea ce privește condiția ca reclamanta să se afle în culpă pentru neexecutarea obligației, Curtea constată că nu a fost analizată situația societății reclamante, aflate în faliment, fiind numit lichidator judiciar, altul decât practicianul în insolvență desemnat provizoriu, astfel că nu poate fi imputată acestuia lipsa unor documente contabile pe care era ținut să le prezinte expertului desemnat în cauză, în lipsa unor date certe, care să privească analiza documentelor ce au intrat în posesia acestui lichidator.

În aceste condiții, este nelegală soluția de suspendare a judecății dispusă prin încheierea recurată, întrucât nu erau întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 242 alin. 1 C.proc.civ., sens în care este incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 C.pr.civ., astfel că, în baza art. 496 alin. 2 și art. 498 alin. 2 C.pr.civ., va admite recursul, va casa încheierea recurată și va trimite cauza pentru continuarea judecății, instanței de fond.

*Autorul sintezei,
Judecător Marius Ghincea*

[2]. Instituire taxă habitat

Index tematic: Contencios administrativ fiscal, Legea nr. 101 din 2006

Legislație relevantă: art. 3 alin. 1 lit. f și g din Legea nr. 101 din 2006

Rezumatul problemei de drept:

Prin instituirea unei taxe de habitat de 12 lei/lună/gospodărie, atât pentru persoanele care locuiesc singure într-o gospodărie, cât și pentru străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului, deși evident „străinașii” nu locuiesc în aceste gospodării și prin urmare este imposibil ca aceștia să genereze aceeași cantitate de deșeuri precum persoanele care locuiesc cu titlu permanent într-o gospodărie, se încalcă principiile tarifării echitabile, corelate cu calitatea și cantitatea serviciului prestat și al nediscriminării și egalității de tratament al utilizatorilor, prevăzute de legea privind serviciul de salubritate a localităților.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal

Decizia nr. 984 din 18 septembrie 2019

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului D. – Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 23.04.2018, sub nr. xxxx/xxx/2018, reclamanta AA, în contradictoriu cu pârâții Primăria comunei M.F., Consiliul local M.F. și Unitatea Administrativ Teritorială M.F., a solicitat ca, prin sentința ce se va pronunța, să se dispună anularea hotărârii privind modificarea și completarea H.C.L. nr.69/28.12.2016 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din 20.07.2017 (nr. 38/20.07.2017) și anularea hotărârii privind modificarea și completarea H.C.L. nr. 69/28.12.2016 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din 29.09.2017 (nr. 57/29.09.2017), în sensul anulării cuantumului taxei de habitat prevăzută la art.1 – 12 lei /lună/gospodărie pentru străinașii care domiciliază în județul Dâmbovița și în afara județului care au gospodării pe raza județului D..

Prin sentința nr. 92 din data de 28.01.2019, Tribunalul D.– Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta AA, a dispus anularea parțială a Hotărârii privind modificarea și completarea Hotărârii Consiliului Local M.F. nr.69/28.12.2017 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din data de 20.07.2017 (nr. 38/20.07.2017), respectiv a Hotărârii privind modificarea și completarea Hotărârii Consiliului Local M.F. nr.69/28.12.2017 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din data de 29.09.2017 (nr. 57/29.09.2017), în ceea ce privește dispoziția cuprinsă în art.1 al ambelor hotărâri, referitoare la taxarea străinașilor „care domiciliază în județul Dâmbovița și în afara județului” cum suma de 12 lei/lună/gospodărie. De asemenea, a dispus restituirea către reclamanta AA, a sumelor încasate cu titlu de taxă de habitat pentru locuința situată în comuna M.F., sat Copăceni, pct. Greci, nr.75 A, jud. Dâmbovița și obligarea pârâtului la cheltuieli de judecată către reclamantă, în quantum de 50 de lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul CONSILIUL LOCAL M.F., criticând-o pentru nelegalitate, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii în tot, cu consecința admiterii excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată și respingerea acesteia ca fiind inadmisibilă, în principal, iar, în subsidiar, respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată.

În motivarea recursului, s-a arătat că existența unei discriminări presupune reglementarea unui tratament diferit, în cazul unor persoane aflate în situații comparabile, fără o justificare rezonabilă, situație care însă nu este incidentă în cauză în raport de prevederile art. 1 din cele două hotărâri, prevederi a căror anulare a dispus-o instanța de fond, în mod eronat.

Astfel, prin intermediul textului art. 1, Consiliul Local al Comunei M.F. a stabilit și aprobat cuantumul taxei de habitat cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017 la suma de 21

lei/gospodărie, incluzând comisionul de administrare de 1,25 lei/lună/gospodărie (regula) și 12 lei/lună/gospodărie pentru persoanele care locuiesc singure într-o gospodărie și străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului, care au gospodăria pe raza județului D., incluzând comisionul de administrare de 0,714 lei/lună/gospodărie (excepție), situație în care se regăsește intimata reclamantă.

Din analiza textului mai sus amintit, se evidențiază două cazuri în care se datorează taxa de habitat cu destinație specială de salubritate, cuantumul diferă în funcție de situația premisă fiecărui caz în parte, astfel că nu poate fi vorba de nicio încălcare a principiului tarifării echitabile corelate cu calitatea și cantitatea serviciului prestat, și cu atât mai puțin a principiului nediscriminării și al egalității de tratament.

Dimpotrivă, recurentul – pârât a susținut că prin prevederile art. 1 ale ambelor hotărâri în cauză, Consiliul Local al Comunei M.F. stabilește și aprobă cuantumul taxei de habitat cu destinație specială de salubritate cu respectarea pe deplin a principiilor anteamintite din moment ce cuantumul taxei datorate de străinași este net inferior prin raportare atât la cuantumul stabilit pentru locuitorii comunei, cât și la cantitatea deșeurilor și frecvența redusă a producerii acestora de către străinași. Este improprie invocarea principiului egalității de tratament în cazul dedus judecării, aplicarea acestuia în sensul reținut de către instanța de fond fiind în detrimentul intimitei reclamante, aceasta nefiind locuitor efectiv al comunei M.F., motiv pentru care nu i se putea percepe taxă de habitat cu destinație specială de salubritate aplicată acestora, respectiv cea de la alin. (1), în cuantum de 21 lei, încadrându-se în situația reglementată la alin. (2), fiind străinaș domiciliat în afara județului D., dar cu gospodărie pe raza localității M.F..

Pe de altă parte, prezența sau lipsa din locuința de rezidență a intimitei - reclamante ar fi dificil de verificat de către organul administrativ însărcinat cu aplicarea taxei, fapt ce constituie un argument în plus în constatarea lipsei caracterului discriminatoriu al reglementării.

Drept urmare, din această perspectivă, reglementarea și aplicarea unui regim diferit de taxare cu privire la taxa de habitat nu apar ca fiind discriminatorii și cu atât mai puțin nelegale, astfel cum în mod eronat reține instanța de fond.

O altă critică adusă sentinței atacate constă în aceea că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra excepției inadmisibilității acțiunii, respectiv punctul 3 din întâmpinarea depusă la dosar ca urmare a modificării cererii introductive și anume:

Astfel, a fost invocată excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată raportat la prevederile art. 7 din Legea contenciosului Administrativ nr. 554/2004, având în vedere că intimata - reclamantă a înțeles să conteste actele menționate în petitul cererii introductive cu nerespectarea termenului de 30 de zile de la data comunicării acestora.

Așadar, în raport de norma legală incidentă în speță, pe de o parte, iar, pe de altă parte, de conduita intimitei - reclamante în sensul că a solicitat anularea Hotărârii privind modificarea și completarea Hotărârii Consiliului Local M.F. nr. 69/28.12.2017 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate/pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din 20.07.2017 (Nr. 38/20.07.2017) și a Hotărârii privind modificarea și completarea Hotărârii Consiliului Local M.F. nr. 69/28.12.2017 privind stabilirea și aprobarea cuantumului taxei de habitat, cu destinație specială de salubritate pentru anul 2017, adoptată în ședința ordinară din 29.09.2017 (Nr. 57/29.09.2017), în sensul anulării cuantumului taxei de habitat prevăzută la art. 1 - 12 lei lună/gospodărie pentru străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului, care au gospodăria pe raza județului D., cu nerespectarea termenului prevăzut de legiuitor, respectiv 30 de zile de la comunicarea acestora, s-a apreciat că ar conduce, în mod evident la eludarea prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, nerespectând rigorile impuse, în mod imperativ, de legiuitor cu privire la procedura prealabilă ce ar fi trebuit parcursă în cauza dedusă judecării.

Ca atare, față de cele mai sus evidențiate, s-a solicitat primei instanțe să constate că inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată rezidă, și sub aspectul încălcării termenului de 30 de zile legiferat prin dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, motiv pentru care se impunea admiterea excepției invocate, cu consecința respingerii ca inadmisibilă a cererii introductive.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod Procedură Civilă.

În procedura prealabilă fixării primului termen de judecată au fost comunicate motivele de recurs, ia intimata – reclamantă a depus întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca neîntemeiat, avându-se în vedere că hotărârea civilă nr. 92/28.01.2019, pronunțată de Tribunalul D. este temeinică și legală, neputându-i-se imputa motivele de casare stabilite de art. 488 NCPC alin (1) pct. 8, hotărârea instanței de fond fiind dată cu aplicarea corectă a normelor de drept material.

Intimata – reclamantă a susținut că actul administrativ a cărui anulare se solicită este un act administrativ cu caracter normativ, nu individual, așa cum se specifică în adresa nr. 947/22.03.2018, emisă de Primăria M.F., jud. D.. Conform prevederilor legale, art.7 alin. 1 alin. 1 din Legea nr. 544/2004, potrivit căroră "în cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând". Instanța de fond s-a pronunțat și a motivat excepția inadmisibilității cererii, inclusiv asupra termenului legiferat, atât prin încheierea de ședință din 19 septembrie 2018, cât și prin sentința 92/2019.

Instanța de judecată a aplicat în mod corect normele de drept material, respectiv prevederile art. 3 alin. (1) lit. f) și g) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, art. 2 pct. 55 din Legea nr. 273/2006, respectiv art. 484 alin. 3 Cod Fiscal. Hotărârile contestate încalcă principiile taxării echitabile, corelate cu calitatea și cantitatea serviciului prestat, nediscriminarea și egalitatea de tratament al utilizatorilor. În interpretarea acestor principii, normele juridice stabilesc faptul că în cazul colectării deșeurilor menajere prețul se stabilește în funcție de cantitatea serviciului prestat, care în mod evident este determinat de numărul de zile în care beneficiarul serviciului locuiește în localitate, numai prin această modalitate de contractare putând fi respectate principiile mai sus amintite (a se vedea Decizia Curții de Apel Ploiești nr.2519 din 7 octombrie 2015, Decizia Curții de Apel Ploiești 2082/18.10.2017). Consiliul Local a instituit aceeași taxă, de 12 lei/lună/gospodărie, atât pentru persoanele care locuiesc singure într-o gospodărie cât și pentru străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului, care au gospodării pe raza județului D., deși este evident că "străinașii" nu locuiesc în aceste gospodării. Totodată, s-a opinat că taxa este discriminatorie în raport cu cetățenii care locuiesc în zonă, care produc deșeuri menajere, dar care nu plătesc această taxă pentru că nu au electricitate (nu au locuințele racordate la sistemul de electricitate, taxa de habitat neinstituindu-se din motive de imposibilitate de facturare: plătesc taxa de habitat doar cei care au contoare electrice). Faptul că nu locuiesc în zonă a fost demonstrat atât prin consumul de electricitate (în decurs de 3 ani am consumat 3 kwh), cât și prin declarațiile vecinilor proprietății mele din comuna M.F..

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea va respinge recursul, pentru următoarele motive:

Curtea nu poate reține faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, invocată de recurenta – pârâtă prin întâmpinare, având în vedere Încheierea de ședință din data de 19.09.2018, prin care instanța a respins această excepție, reținând că actele administrative contestate au natura juridică a unor acte normative, iar nu individuale, iar la filele 11 – 13 ale dosarului se află dovada îndeplinirii plângerii prealabile.

În consecință, deși nu a menționat expres că în cauza de față nu se aplică termenul de 30 de zile pentru formularea plângerii prealabile, de la data comunicării actului administrativ individual, acest aspect se deduce din faptul că instanța de fond a făcut referire la natura juridică a actului atacat, arătând că acesta este un act normativ, iar nu individual, fiind astfel incidente dispozițiile art. 7 alin. 1¹ din L 554 din 2004, în conformitate cu care plângerea prealabilă poate fi formulată oricând.

Recurenta nu a criticat această soluție a instanței, prin prisma naturii juridice a actului, ci a arătat, în mod neîntemeiat, că excepția nu a fost soluționată.

Curtea nu poate reține nici faptul că instanța a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor de drept material în ce privește fondul cauzei.

Astfel, în mod corect a reținut instanța de fond că prin instituirea unei taxe de habitat de 12 lei/lună/gospodărie, atât pentru persoanele care locuiesc singure într-o gospodărie, cât și pentru străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului, deși evident „străinașii nu locuiesc în aceste gospodării, prin urmare este imposibil ca aceștia să genereze aceeași cantitate de deșeuri precum persoanele care locuiesc cu titlu permanent într-o gospodărie, se încalcă principiile tarifării echitabile, corelate cu calitatea și cantitatea serviciului prestat și al nediscriminării și egalității de tratament al utilizatorilor, prevăzute de legea privind serviciul de salubritate a localităților.

Curtea constată că sentința atacată a fost dată cu aplicarea corectă a dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. f și g din Legea nr. 101 din 2006 a serviciului de salubritate a localităților, potrivit cărora *serviciul de salubritate se organizează și funcționează pe baza următoarelor principii:*

f) tariful este echitabil, corelat cu calitatea și cantitatea serviciului prestat;

g) nediscriminarea și egalitatea de tratament al utilizatorilor.

Curtea nu poate reține susținerile recurente referitoare la lipsa discriminării, având în vedere că discriminarea presupune atât aplicarea unui tratament diferit față de două sau mai multe persoane aflate în situații identice, dar și tratarea identică a unor persoane aflate în situații diferite, atât timp cât un asemenea tratament nu are nicio justificare obiectivă, fiind corect raționamentul instanței de fond potrivit căruia nu se justifică perceperea aceleiași taxe atât de la persoanele care locuiesc singure într-o gospodărie, cât și pentru străinașii care domiciliază în județul D. și în afara județului.

Totodată, nu s-a avut în vedere nici calitatea și cantitatea serviciului prestat, taxa fiind fixă, indiferent de aceste două criterii.

Curtea nu poate reține susținerile recurente potrivit cărora taxa pentru “străinași” nu ar fi discriminatorie, întrucât are un cuantum diferit de cel al locuitorilor comunei, de 21 lei, având în vedere argumentele de mai sus, precum și faptul că în determinarea caracterului discriminatoriu instanța nu a avut în vedere categoria de persoane cărora li se aplică taxa de 21 lei, ci categoria de persoane cărora li se aplică aceeași taxă, de 12 lei, deși se află în situații diferite.

Față de toate aceste considerente, în baza art. 496 C.p.c., Curtea a respins recursul ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Mirela Malița*

Decizii Relevante

Trimestrul III 2019

Secția a II-a Civilă

[1]. Contestarea planului de distribuire. Termenul de contestare. Dispozițiile legale aplicabile.

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă: art.7 al.1, art.122 al.3 din Legea nr.85/2006.

Rezumatul problemei de drept:

Raportul de distribuire poate fi contestat, potrivit dispozițiilor art.122 al.3 din Legea nr.85/2006, de către comitetul creditorilor sau orice creditor în termen de 15 zile de la afișarea raportului. În acest caz nu pot fi aplicate dispozițiile generale art.7 al.1 din Legea nr.85/2006 (vizând calcularea termenului de la data publicării raportului în BPI), câtă vreme dispozițiile art.122 al.3 menționate constituie dispoziții speciale, care se aplică cu întâietate celor generale, potrivit principiului de drept specialia generalibus derogant.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă

Decizia nr. 364 din 18 septembrie 2019

Prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului P. la data de 19.10.2018, creditorul F.C a solicitat refacerea planului de distribuire și recalcularea sumelor distribuite creditorilor.

În motivarea contestației, creditoarea a arătat că în BPI nu a regăsit informații cu privire la aprobarea cheltuielilor cu servicii contabile și de evaluare de către adunarea creditorilor, iar în ceea ce privește onorariul lichidatorului judiciar a reieșit o diferență de 9340 lei din adunarea sumelor indicate de lichidatorul judiciar.

Prin întâmpinarea formulată, lichidatorul judiciar a invocat excepția tardivității formulării contestației, întrucât a întocmit planul de distribuție la data de 28.09.2018, acesta fiind afișat la Tribunalul P. la data de 01.10.2018, iar contestația a fost depusă la data de 19.10.2018. Potrivit dispozițiilor art. 122 alin. 3 din Legea 85/2006 termenul pentru formularea contestațiilor la raportul și planul de distribuție este de 15 zile de la afișare. Având în vedere data afișării planului de distribuire, 01.10.2018 și termenul imperativ de 15 zile de la data afișării prevăzut de art. 122 alin. 3 din Legea 85/2006 coroborat cu art. 182 alin. 1 potrivit căror termenul care se socotește pe zile, săptămâni, luni sau ani se împlinește la ora 24 a ultimei zile în care se poate îndeplini actul de procedură, termenul de formulare a contestației se împlinea la 16.10.2018. Ori, contestația FC a fost depusă la data de 19.10.2018.

Mai mult, planul de distribuție a fost publicat în BPI la data de 02.10.2018.

Pe fond, a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, având în vedere că planul de distribuție respectă prevederile legale din Legea 85/2006, întrunește aspectele de legalitate prevăzute de art. 121 alin. 1² din Legea 85/2006, iar sumele distribuite către creditori sunt în totală concordanță cu exigențele prevăzute de legiuitor la art. 123 din Legea 85/2006.

Prin sentința nr.69 din data de 29 ianuarie 2019 Tribunalul P. a admis excepția tardivității formulării contestației formulată de creditorul FC, sens în care a respins-o, reținând că aceasta a fost formulată la data de 18.10.2018 (conform comenzii Urgent Cargus de la fila 29 dosar), împotriva planului de distribuție publicat în BPI nr. [...] /02.10.2018, că potrivit dispozițiilor art. 122 alin. 3 din Legea 85/2006, împotriva planului de distribuție orice creditor sau comitetul creditorilor poate formula contestație în termen de 15 zile de la afișare, că planul de distribuție contestat a fost afișat la data de 01.10.2018, potrivit înscrisului aflat la fila 49 dosar, iar termenul de 15 zile calculat de la data afișării planului s-a împlinit la data de 17.10.2018 .

Împotriva sentinței precizate a declarat apel creditorul FC, solicitând schimbarea în tot a acesteia, cu consecința admiterii contestației, așa cum a fost formulată.

În motivarea apelului, s-a arătat, cu privire la excepția tardivității contestației - invocată de către lichidatorul judiciar și admisă de către judecătorul sindic - că a depus contestația împotriva planului de distribuție între creditorii debitoarei DR SRL la data de 18.10.2018, că nu contrazice afirmația lichidatorului judiciar (în sensul că planul contestat a fost afișat la instanță în data de 1.10.2018), câtă vreme nu a primit nicio dovadă în acest sens, însă planul a fost publicat în BPI în data de 2.10.2018, că în cadrul acesteia din urmă lichidatorul nu a făcut nicio mențiune referitoare la data afișării planului la instanță, de care a luat cunoștință în fața instanței de judecată.

S-a mai arătat că s-a raportat la termenul de contestare de 15 zile, începând de la data publicării planului în BPI, iar nu de la afișarea lui la instanță, că nu a putut redacta și trimite contestația mai devreme, întrucât i-au fost necesare lămuriri din partea practicianului în insolvență, care a refuzat orice comunicare cu apelanta, precum și că sunt aplicabile dispozițiile art.7 al.1 din Legea nr.85/2006, referitoare la faptul că actele de procedură se comunică prin publicarea în BPI.

În ce privește fondul cauzei, apelanta a susținut, în esență, că în plan există o serie de inadvertențe referitoare la sumele menționate, cheltuielile de procedură și onorariul lichidatorului.

Prin întâmpinare, intimatul lichidator judiciar a solicitat respingerea apelului, ca nefondat, motivat de faptul că sentința criticată este legală și temeinică, judecătorul sindic apreciind în mod corect că apelanta nu a respectat termenul legal de formulare a contestației împotriva planului de distribuție, care începea să curgă, potrivit dispozițiilor art.122 al.3 din Legea nr.85/2006, de la data afișării acestuia la Tribunalul P., astfel că a intervenit sancțiunea decăderii reglementată de dispozițiile art.185 din Codul de procedură civilă.

În ce privește fondul cauzei, s-a arătat că planul contestat respectă toate prevederile relevante ale Legii nr.85/2006, sumele prevăzute a fi distribuite către creditori fiind concordante exigențelor impuse de legiuitor în cadrul dispozițiilor art.123 din legea menționată.

Examinând sentința apelată, prin prisma criticilor invocate de către apelantă și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat următoarele :

Prin cererea introductivă, apelantul reclamant a formulat contestație împotriva planului de distribuție a debitorului DR SRL nr. [...] /28.09.2018, solicitând modificarea acestuia, în sensul distribuirii de sume către contestatoare, care are calitatea de creditor garantat.

Prin sentința nr.69/29.01.2019, Tribunalul P. – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția tardivității contestației, invocată de către lichidatorul judiciar, pe care a respins-o, ca atare.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul sindic a reținut, în esență, faptul că planul de distribuție contestat a fost afișat la instanță în data de 1.10.2018, astfel că termenul legal de contestare s-a împlinit la data de 17.10.2018, în timp ce prezenta contestație a fost formulată la data de 18.10.2018.

Având în vedere soluția instanței de fond, Curtea a considerat că trebuie examinate cu prioritate criticile vizând modalitatea de soluționare a excepției tardivității formulării contestației.

Cu privire la acest aspect, Curtea a constatat că apelanta creditoare a afirmat că nu contestă data afișării planului de distribuție la instanța de fond (1.10.2018), însă a considerat că termenul

legal de contestare a planului de distribuire a început să curgă la data publicării lui în BPI (2.10.2018), așa fiind și dispozițiile art.7 al.1 din Legea nr.85/2006.

Curtea a considerat că este corectă afirmația apelantei, în sensul că dispozițiile art.7 al.1 din Legea nr.85/2006 impun regula comunicării oricărui act de procedură prin publicarea lui în BPI, însă nu este mai puțin adevărat faptul că dispozițiile art.122 al.3 din același act normativ reglementează *expressis verbis* termenul de contestare a planului de distribuire, atât în ceea ce privește durata, cât și momentul lui de începere.

Astfel, dispozițiile art.122 al.3 menționate prevăd că, de principiu, *„comitetul creditorilor sau orice creditor poate formula contestații la raport și la plan, în termen de 15 zile de la afișare. O copie de pe contestație se comunică de urgență lichidatorului”*.

Așadar, momentul începerii curgerii termenului de contestare este cel învederat expres de legiuitor – data afișării planului la instanță – care în cauză este data de 1.10.2018, dată necontestată de către apelantă, așa cum s-a arătat anterior, de la acel moment urmând a fi calculat termenul de contestare.

Or, așa cum a arătat și judecătorul sindic, termenul menționat s-a împlinit la data de 17.10.2018, astfel că prezenta contestație, formulată la data de 18.10.2018, a fost exercitată cu nerespectarea termenului, astfel că a intervenit sancțiunea decăderii contestatoarei din dreptul de a formula contestația, potrivit dispozițiilor art.185 al.1 din Codul de procedură civilă, soluția instanței de fond fiind legală și temeinică.

Curtea a subliniat faptul că nu pot fi valorificate dispozițiile art.7 al.1 din Legea nr.85/2006 în sensul indicat de apelantă (calcularea termenului de la data publicării planului în BPI), câtă vreme dispozițiile art.122 al.3 menționate constituie dispoziții speciale, care se aplică cu întâietate, potrivit principiului de drept *specialia generalibus derogant*. Or, aplicarea dispozițiilor generale ar presupune implicit nerespectarea celor speciale, respectiv calcularea termenului de contestare a planului de distribuire de la un alt moment decât cel indicat expres de legiuitor.

Apoi, Curtea a mai reținut și faptul că, dacă apelanta creditoare ar fi apreciat că a fost împiedicată să respecte termenul de contestare, în maniera lui de reglementare, ar fi avut posibilitatea să ceară în fața primei instanțe repunerea în termen, în condițiile art.186 din Codul de procedură civilă, lucru pe care însă nu l-a făcut.

Pentru toate aceste considerente, Curtea a apreciat că soluția dată excepției tardivității contestației este legală și temeinică, astfel că nu a mai analizat criticile apelantei, vizând fondul cauzei.

În consecință, în temeiul dispozițiilor deja precizate și celor prevăzute de art.480 al.1 din Codul de procedură civilă, Curtea a respins apelul, ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Stănescu Ionel*